

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Diplomová práce

2012

Jan Bartoš

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Diplomová práce

Popírání holocaustu v knihách Davida Irvinga

Jan Bartoš

Plzeň 2012

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra blízkovýchodních studií

Studijní program Mezinárodní teritoriální studia

Studijní obor Kulturní antropologie Předního východu

Diplomová práce

Popírání holocaustu v knihách Davida Irvinga

Jan Bartoš

Vedoucí práce:

Mgr. Karel Hrdlička

Katedra blízkovýchodních studií

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2012

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2012

.....

Obsah

1	ÚVOD	1
2	ANTISEMITISMUS	5
2.1	VÝMARSKÁ REPUBLIKA	8
2.1.1	<i>Antisemitismus ve Výmarské republice</i>	12
2.2	NACISTICKÁ DIKTATURA	14
2.2.1	<i>Židé v nacistickém Německu</i>	16
2.3	HOLOCAUST	18
3	REVIZIONISMUS A POPÍRÁNÍ HOLOCAUSTU	21
4	DAVID IRVING	27
4.1	DAVID IRVING – REVIZIONISTICKÁ ÉRA PŘED ROKEM 1988	29
4.1.1	<i>Zkáza Dřážďan</i>	30
4.1.2	<i>Hitlerova válka</i>	33
4.1.3	<i>Ohlasy na Irvingovy práce</i>	40
4.1.4	<i>Institute for Historical Review a DVU</i>	42
4.2	DAVID IRVING – ÉRA POPÍRÁNÍ PO ROCE 1988	43
4.2.1	<i>90. léta</i>	46
4.2.2	<i>Norimberk</i>	51
5	HOLOCAUST PŘED SOUDEM	55
5.1	PROCES	58
5.2	VERDIKT	62
6	PŮSOBENÍ DAVIDA IRVINGA PO SOUDNÍM PROCESU	65
7	ZÁVĚR	71
8	SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A PRAMENŮ	74
9	RESUMÉ	80
10	PŘÍLOHY	81

1 Úvod

Fenomén popírání holocaustu se v různých podobách objevuje již od konce druhé světové války a existuje i v současnosti. K napsání své diplomové práce právě na toto téma jsem se rozhodl po přečtení knihy profesorky Deborah E. Lipstadtové *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*, která mi byla inspirací a zároveň i jedním z nejdůležitějších zdrojů. Kontroverzní britský spisovatel David Irving, který je známý i v Česku, v její knize nefiguruje na nijak důležitém místě, ale události z roku 2000, kdy došlo k ostře sledovanému soudnímu sporu mezi oběma výše zmíněnými aktéry, mě přiměly upřít na osobu Davida Irvinga mou pozornost.

Až do přečtení knihy profesorky Lipstadtové jsem popírání holocaustu nepřikládal nijak zvláštní význam, ale byl jsem bohužel vyveden z omylu. Tento fenomén je extrémně nebezpečný pro kolektivní paměť lidstva a rozhodně není nijak ojedinělý, jak se může nezasvěcenému pozorovateli zdát. Popírači se snaží a vzhledem k dnešním možnostem šíření informací velice úspěšně, podsouvat své lživé verze o nacistické vyhlazovací mašinérii široké veřejnosti. Irvingovo působení v oblasti popírání holocaustu je nezpochybnitelné, ačkoliv on proti označení za popírače holocaustu protestuje. Ve skutečnosti není tolik důležité, jestli David Irving na veřejnosti tvrdí, že nepatří mezi zastánce tzv. „osvětimské lži,“ protože o jeho smýšlení jasně vypovídá vyznění jeho knih a výroků, jejichž popíračská část je hlavní náplní mé práce.

V té si kladu za cíl vyobrazit Davida Irvinga na základě jeho písemností a různých vyjádření v médiích nebo v rámci popíračských konferencí jako antisemitu, rasistu, fašistu, revizionistu a hlavně popírače holocaustu, který pomocí naprosto nestandardních a nepřijatelných metod zpracování dat vykládá historii druhé světové války a nacistického Německa. Dále chci pomocí konfrontace autorových

tvrzení s historickými prameny dokázat, že řada informací, které ve svých knihách uvádí, není pravdivá.

David Irving je usvědčený manipulát, který zcela záměrně i přes lpění na svém postu historika, dezinterpretuje zdroje, aby potvrdily jeho verzi historie. Ve své práci toto konstatování na základě některých ukázek z Irvingova způsobu práce s archivními materiály několikrát uvádím a podle mého názoru by mělo být i jedním z nejdůležitějších vyznění této studie. Hlavní pozornost ve své práci upírám na popírání holocaustu, a tudíž se v převážné většině věnuji Irvingovým zmínkám a výroky týkajících se Židů.

Nemohu psát o popírání holocaustu, aniž bych v první části práce nezmínil, co k němu vedlo a jak probíhal. Holocaust chci zobrazit jako důsledek dlouhého vývoje antisemitismu a k tomu mi posloužilo historické pozadí, které je tématem mé úvodní kapitoly. Ta má sloužit jako jasný doklad nenávisi vůči Židům vystupňované až k jejich systematickému pronásledování a plánovanému vyhlazování. V úplném úvodu své práce tedy vysvětlím několik pojmů a historických souvislostí. Nejprve se zabývám samotným pojmem antisemitismus, na něj navazují stručnými dějinami předválečné Výmarské republiky a nástupem nacistů k moci. Tato kapitola končí přehledem dějin holocaustu.

Tento rok je to 73 let od začátku druhé světové války. O jejich příčinách i následcích existuje obrovské množství materiálů. To samé platí i pro holocaust. Přesto se po celou dobu od skončení války v roce 1945 ozývají hlasy, které se snaží vyložit události, které vedly ke smrti 6 milionů Židů v jiném světle nebo je přímo popřít. Tomuto tématu se budu věnovat ve druhé kapitole své práce. Popíšu v ní popírání holocaustu v obecné rovině, vysvětlím, z čeho pramení, nastíním jeho hlavní metody a trendy, seznámím čtenáře s jeho nejdůležitějšími představiteli a institucemi, díky kterým je popírání holocaustu šířeno ke čtenářům. V závěru této kapitoly shrnu, v čem tkví hlavní nebezpečí plynoucí z popírání holocaustu.

Ve stěžejní části své práce se věnuji celé kariéře Davida Irvinga od jejích počátků v 60. letech až po současnost. Celou kapitolu věnující se tvorbě Davida Irvinga jsem rozčlenil do celků, které shrnují jednotlivé fáze jeho působení. Jedná se o období před popíráním holocaustu, kde se podrobněji věnuji jeho knihám *Zkáza Drážďan* a *Hitlerova válka*. Dále se zde zmiňuji o ohlasech na jeho práci. Druhé období se týká jeho přerodu v jednoho z nejslavnějších popíračů holocaustu. Na něj navazují jeho působením v 90. letech, které byly vrcholem jeho popíračské kariéry. V následující části se věnuji jeho knize *Norimberk: Poslední bitva*, na kterou navazují popisem soudního řízení s profesorkou Lipstadtovou. To ovlivnilo jeho působení po tomto procesu, což je závěrečnou kapitolou této studie.

K tématu mé práce existuje dostatek zdrojů v tištěné i elektronické podobě. Čerpal jsem z publikací popisujících dějiny holocaustu a dějiny Židů, dále pak z prací zpracovávajících témata jako extremismus, rasismus a antisemitismus a v neposlední řadě také z knih věnujících se popírání holocaustu. Jako zdroj mi samozřejmě posloužily i knihy Davida Irvinga, které jsou volně dostupné v knihovnách i v knihkupectvích. Tématu popírání holocaustu i osobě Davida Irvinga se pak věnují i elektronické informační zdroje, které většinou spravují židovská muzea nebo lidsko-právní organizace. Chtěl bych zde jmenovat webové stránky izraelského muzea holocaustu *Yad Vashem* a amerického *United States Holocaust Memorial Museum*. Aktivity Davida Irvinga jsou od roku 2000 pod větším dohledem médií, a proto lze značné množství informací získat i díky zpravodajským serverům, zejména těm britským.

Vedle knihy profesorky Lipstadtové bych rád uvedl i knihu profesora Richarda J. Evanse *Lži o Hitlerovi*. Ta vychází ze studie Irvingových textů, kterou vypracoval jako soudní znalec v již několikrát zmíněném soudním procesu. Považuji ji za další stěžejní zdroj mé práce. Existuje mnoho recenzí na Irvingovy knihy a i jiné práce, v nichž jejich autoři, většinou historici, konstatují, že David Irving manipuluje s dějinami. Ale až do roku 2002, kdy vyšly *Lži o Hitlerovi*, neexistovala žádná ucelená

práce, která by se zaměřovala čistě na způsoby, pod jakými si David Irving představuje práci s historickými materiály.

Obě zmíněné publikace mi zároveň posloužily jako vzor pro přepisy jmen osob a publikací, které ve své práci zmiňuji. Jména míst uvádím v českém přepisu, protože drtivá většina z nich má český ekvivalent. Slovo Žid píše s velkým počátečním písmenem, protože v celé práci vycházím z jejich označení jakožto národnostní skupiny. Jako k národu vystupovali vůči Židům nacisté a jako národ se je i pokusili vyhladit. Všechny použité zdroje jsem řádně odcitoval a uvedl v seznamu použité literatury na konci své práce.

Prostřednictvím tohoto úvodu bych také chtěl poděkovat vedoucímu své práce Mgr. Karlu Hrdličkovi za trpělivost a ochotu věnovat mi čas při konzultacích.

2 Antisemitismus

Antisemitismus je ideologie založená na předsudcích a nesnášenlivosti, rasové nebo náboženské, vůči Židům. Termín jako takový se poprvé objevuje v roce 1879, kdy jej použil německý novinář Wilhelm Marr.¹ Obecně se dá říci, že se pojem antisemitismus objevuje v době, kdy bylo podle antisemitů potřeba reagovat na fakt, že se Židé v Evropě začali asimilovat a emancipovat.²

Lidé, kteří se v 19. století zaštiťovali antisemitismem, se snažili podložit svou nenávist vůči Židům vědeckými základy. Pojem samotný vychází z faktu, že hebrejšтина je semitský jazyk a Židé tedy zákonitě jsou semité. S tímto termínem se pak pojí hned dva paradoxy: neexistuje žádný pojem jako semitismus a ostatní národy, které jsou považovány také za semitské, například Arabové, však nejsou objektem nenávisti vycházející z antisemitismu, na rozdíl od Židů.³

Antisemitismus se táhne dějinami již od starověku. Židé se odlišovali svou vírou a z ní vycházejícím způsobem života. Ze silné židovské identifikace se zemí Izrael, která také vycházela z náboženství, pramenil odpor vůči cizí nadvládě, který vyvrcholil v podobě židovských válek proti Římu. V helénistickém světě však byla nesnášenlivost vůči Židům spíše otázkou xenofobie. Staří Řekové nebo Římané neměli Židy příliš v oblibě, ale postoj k nim se nelišil od postoje k jiným etnikům.⁴

Opravdový zlom v dějinách antisemitismu nastává s nástupem křesťanství. Judaismus byl sice uznáván jako základ křesťanství, ale Židé odmítli Ježíše Krista a jím nabízené vykoupení a byli označeni za viníky Spasitelovy smrti. Židé jako Bohem vyvolený národ nesplnili svou

¹Antisemitism, www.ushmm.org

²Arendt H., Původ totalitarismu I-III., str. 15

³Antisemitism, www1.yadvashem.org

⁴Laqueur W., Mění se tvář antisemitismu, str. 9; Messadié G., Obecné dějiny antisemitismu, str. 304

úlohu a byli nahrazeni křesťany. Tato dvě tvrzení se stala základem víry, že Židé musí být potrestáni za své jednání.⁵

Ani ve středověku a novověku až do osvícenství se nejednalo o antisemitismus v pravém smyslu slova, ale spíše o antijudaismus. Převládaly stereotypy vinící Židy z různých záškodnických akcí vůči křesťanům. Tato podezíravost byla často doprovázena násilnými nepokoji proti Židům – pogromy. Na Židy bylo pohlíženo jako na chamtivý, hrabivý a líný národ. Nejrozšířenější pověrou bylo rituální používání krve křesťanských dětí v období svátku Pesach.⁶

V osvícenství, které stavělo na rozumovém poznání, se snížil vliv církve na chod nových nacionálních států. Antijudaismus nezmizel, pouze změnil podobu a stal se z něj antisemitismus. Od perzekuce založené na náboženství došlo k perzekuci nacionalistické. Víra již nebyla překážkou vstupu Židů do nežidovské společnosti a antisemitismus tak začal hrát důležitou roli při snaze uchovat národ.⁷

Židé v mnoha evropských zemích dostali rovná práva, ale především nacionalisté je stále považovali za neloajální občany. V 19. století se rozpadal staletí zaběhlý feudální řád a to s sebou neslo sociální a ekonomické změny. Byla to doba nejistoty, kdy mnoho lidí dané změny odmítalo. Židé, kterým nyní nic nebránilo, aby se zařadili do společnosti, z těchto změn těžili nejvíce, což vedlo k mínění, že za nimi stojí oni a jsou i zodpovědní za negativní jevy, které tyto změny doprovázely.⁸ Panovala představa, že Židé se skrze nové uspořádání snaží ovládat ostatní národy.⁹

Ve druhé polovině 19. století se antisemitismus začal politizovat a v Německu, Francii a Rakousku - Uhersku vznikaly strany, které měly antisemitismus přímo ve svých programech.¹⁰ Posléze se k politickému

⁵Antisemitism, www1.yadvashem.org

⁶Antisemitism, www1.yadvashem.org

⁷Arend H., Původ totalitarismu I-III., str. 17

⁸Laqueur W., Mění se tvář antisemitismu, str. 11

⁹Antisemitismus, www.holocaust.cz

¹⁰Antisemitism, www.ushmm.org

přidal další antisemitismus, tentokrát rasistický. Ten čerpal z evoluční teorie a na základě pseudovědeckých tvrzení rasových antropologů¹¹ označoval Židy za podřadnou rasu. Na geneticky daných vlastnostech, u Židů z pohledu antisemitů samozřejmě špatných, pak nic neměla změnit ani sebevětší snaha o asimilaci.¹²

Kořeny rasismu v Německu spadají do 19. století a souvisejí nejprve s nacionálním bojem proti francouzské nadvládě po porážce Pruska Napoleonem v roce 1806 a posléze jako nástroj imperialistických aspirací sjednoceného Německa po roce 1870.¹³ Proto našel rasistický antisemitismus uplatnění především v Německu, kde stoupenci tzv. „voelkish movement“ považovali vše židovské za neněmecké.¹⁴

Antisemitské tendence existovaly ve většině zemí západního světa a rasistický podtext měla i Dreyfusova aféra, která zasáhla Francii na konci 19. století. V carském Rusku se antisemitismus dokonce stal oficiální státní doktrínou, ale vyloženě rasová koncepce antisemitismu se zde a ve východní Evropě obecně, nevyvinula.¹⁵ Rovná práva na druhou stranu dostali Židé v Rusku až po bolševické revoluci v roce 1917. Evropa se děsila vzrůstajícího se komunismu a antisemité využili situace. Židé se nyní stali komunistickou hrozbou.¹⁶ Panovalo přesvědčení, že Židé financováním komunismu usilují o uchopení světovlády. Tato tvrzení se podkládala takovými texty, jako jsou Protokoly sionských mudrců.¹⁷

Po roce 1919 v Německu vzniká NSDAP, která se později pod vedením Adolfa Hitlera¹⁸ stala jednou z prvních politických stran, která stála na základech rasistického antisemitismu. S ním se Adolf Hitler seznámil mezi lety 1907 – 1913 během svého předválečného pobytu ve

¹¹Antisemitism, www.ushmm.org

¹²Antisemitism, www1.yadvashem.org

¹³Arendt H., Původ totalitarismu I-III., str. 254

¹⁴Antisemitism, www.ushmm.org

¹⁵Laqueur W., Mění se tvář antisemitismu, str. 11

¹⁶Antisemitism, www1.yadvashem.org

¹⁷Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 64

¹⁸Narodil se v roce 1889 v Branau v Rakousku do rodiny celního úředníka. Hilberg R., Pachatelé, oběti, diváci, str. 17

Vídni, která byla jedním z evropských center antisemitismu. Poté v roce 1919 vystupuje se svým prvním písemným protižidovským projevem, který napsal v rámci armádního osvětového programu. Dodnes není zcela jasné, z čeho pramenila Hitlerova zášť vůči Židům, protože myšlenky tohoto projevu, které posléze rozpracuje ve své knize *Mein Kampf*, nemají žádný doložitelný základ.¹⁹ Hitler mimo antisemitismu trpěl i averzí ke křesťanství, které považoval za nejhorší světové zpátečnictví, které vymysleli Židé, aby uvrhli svět do úpadku.²⁰

Po převzetí moci nacisty v roce 1933 byli Židé separovaní od zbytku německé společnosti pomocí ekonomického bojkotu a diskriminační legislativou, jejímž vrcholem bylo vydání tzv. norimberských zákonů v roce 1935. Ty na základě rasistické definice stanovovaly, kdo je a není Žid. Nacistický rasový antisemitismus poté vyvrcholil holocaustem – německým státem řízeným vyhlazováním evropských Židů za druhé světové války.²¹

Antisemitismus, který existoval ve většině zemí, byl po druhé světové válce na základě holocaustu velmi oslaben, ale nikdy zcela nezmizel. V Sovětském svazu, jen několik let po válce, začal Stalin Židy znovu pronásledovat. Antisemitské a neonacistické organizace ale najdeme i v USA, Francii, Německu i jinde v západním světě.²² Například britští antisemité v 70. letech obvinili Židy, že financují přistěhovaleckou politiku, která je příčinou mísení ras, které oslabuje národnostní identitu. To vše za účelem snazšího ovládnutí světa.²³ Důležitou součástí antisemitismu v současnosti je antisionismus, který své protižidovské výpady maskuje za nesouhlas s existencí a politikou státu Izrael. Formou antisemitismu je i popírání holocaustu.²⁴

2.1 Výmarská republika

¹⁹ Hillberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 19

²⁰ Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu*, str. 298; Roberts A., *Ve vichru války*, str. 285

²¹ Antisemitism, www.ushmm.org

²² Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu*, str. 311

²³ Lipstadt D. E., *Popírání holocaustu*, str. 14

²⁴ Antisemitism, www1.yadvashem.org

Tématu Výmarské republiky se věnuji především z toho důvodu, že tento stát byl vzhledem k hospodářským dopadům Versailleské smlouvy a vnitropolitické krizi předem odsouzený k neúspěchu a svým koncem otevřel dveře nacistické diktatuře. Historii Výmarské republiky chci v následující kapitole popsat velice stručně a to především s ohledem na postoje k Židům, které byly pro období následující po jejím rozpadu velice důležité.

Výmarská republika byla vyhlášena v roce 1919 a vznikla na základě odmítavého postoje vítězných států Dohody v první světové válce vést mírové rozhovory s představiteli poraženého císařství. Následující Versailleská smlouva naprosto rozmetala naděje vkládané do nového zřízení, které mělo vyjednat spravedlivou mírovou smlouvu deklarovanou Spojenci, protože z pohledu hrdých Němců se nejednalo o mírový dokument nýbrž o ponižující diktát vítězů, který se v konečných důsledcích stal jedním z hlavních důvodů konce mladé republiky.²⁵

Na konci první světové války celé Německo ochromily vzpoury a dělnické stávky. Ty hrozily přerůst v komunistickou revoluci. O tu usilovali především radikální levicovní aktivisté ze skupiny Spartakovců. Toto hnutí bylo důležité pro pozdější nacistickou nenávist vůči Židům. Jejich angažování v těchto organizacích nacionálním socialistům posloužilo jako doklad židovské komunistické hrozby. K tomuto argumentu přispělo i přesvědčení pravicového tisku, který krátce po porážce Německa šířil zvěsti, že za kapitulaci jsou odpovědná právě dělnická povstání a stávky.²⁶

Mnohokrát zmiňovaná Versailleská smlouva byla výsledkem Pařížské mírové konference, která probíhala od ledna 1919. Státy poražené v první světové válce na konferenci nebyly pozvány a výsledný text smlouvy byl kompromisem mezi vítěznými mocnostmi

²⁵ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 59

²⁶ Müller H., Dějiny Německa, str. 239

Francií, Velkou Británií, USA a Itálií. Německým zástupcům byla smlouva předána 7. května 1919, aniž by se mohli jakkoliv vyjádřit.²⁷

Poražené císařství muselo zredukovat armádu, vzdát se kolonií, Alsasko – Lotrinsko bylo vráceno Francii a Porýní bylo okupováno. Zástupci Německa Versailleskou smlouvu pod tíhou možné okupace 28. června 1919 podepsali. Paradoxem se stal fakt, že v Národním shromáždění všechny strany s podpisem „souhlasily“, ale krátce po podepsání začala pravice přijetí diktátu označovat za zradu národa a váha Výmarské republiky byla tímto podpisem znehodnocena. Této rétoriky o zradě národa využívaly strany stojící proti novému zřízení, včetně nacistů.²⁸

Nejtvrdí pasáž smlouvy vyžadovala, aby Německo přiznalo svou výlučnou vinu na válce a neslo tak odpovědnost za vzniklé škody, které byly v roce 1921 vyčísleny na 33 miliard dolarů. Německo samozřejmě nebylo výlučným viníkem války, a proto byl tento článek vinící čistě Německ považován mnohými za úmyslné pomstychtivé jednání Spojenců po válce.²⁹ Vyjednávání o splácení reparací byla hlavní náplní zahraniční politiky Výmarské republiky a narušovala i vnitropolitickou situaci. Problémy se splácením reparací vedly v lednu 1923 k francouzské okupaci Porúří.³⁰

Tento akt vedl vládu k okamžitému zastavení vyplácení reparací Francii. Vláda miliardovými dotacemi podporovala stávkující obyvatele Porúří, což zapříčinilo obrovský nárůst již tak vysoké inflace. Ta začala růst již za první světové války a vyvrcholila právě na konci roku 1923, kdy se dolar prodával za 4,2 miliardy marek.³¹ Stav financí vedl vládu k měnové reformě, která společně s úspornými opatřeními znovu nastartovala hospodářství země.³²

²⁷ Shirer W. L., Vzestup a pád Třetí říše, str. 61

²⁸ Müller H., Dějiny Německa, str. 240

²⁹ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 59

³⁰ Müller H., Dějiny Německa, str. 238, 243

³¹ Moravcová D., Výmarská republika, str. 91

³² Müller H., Dějiny Německa, str. 244, 246

Další důležitou událostí roku 1923 byl Hitlerův pokus o puč. Bavorsko, ve kterém se politicky angažoval, bylo díky snahám o komunistický převrat výrazně vyhraněno proti vládě v Berlíně, který byl považován za příliš levicový. V Mnichově byla v roce 1919 založena Německá dělnická strana (DAP),³³ do níž Adolf Hitler vstoupil, aby splnil poslední rozkaz coby člen armády a prozkoumal, zda-li není tato strana kvůli slovu „dělnická“ ve svém názvu potencionální komunistickou hrozbou.³⁴ Adolf Hitler se však se stranou stotožnil natolik, že už od roku 1920 řídil její propagandu a v roce 1921 se stal jejím předsedou. To už strana změnila jméno na Nacionálněsocialistickou německou dělnickou stranu (NSDAP). Její program stál na rasistických a antisemitských základech a využíval silného nacionalistického cítění.³⁵

Nacionální socialisté bojovali proti republikánskému zřízení a za tento boj sjednotili všechna uskupení bojující proti republice. V době, kdy říšská vláda ukončila finančně neudržitelnou podporu stávkujícímu Porúří, Hitler donutil spolkovou vládu v Mnichově, aby vypověděla poslušnost a vyzval po vzoru Itálie k pochodu na Berlín. Bavorská vláda však svoje stanovisko přehodnotila a pochodující nacisty nechala pozavírat. NSDAP byla až do roku 1925, kdy byl Hitler předčasně propuštěn z vězení, rozpuštěna.³⁶

Období mezi lety 1923 – 1929 se nese ve znamení hospodářského růstu a snah o návrat Německa mezi evropské mocnosti. Vrcholem tohoto úsilí bylo přijetí Německa do Společnosti národů v září 1926. Hospodářský růst po roce 1923 omezil rostoucí radikální tendence v zemi. Byl ale zastaven světovou hospodářskou krizí způsobenou krachem americké burzy v říjnu 1929. V důsledku recese se v Německu do roku 1933 ocitlo 6 milionů lidí bez práce.³⁷ V roce 1930 začal prezident Hindenburg svévolně jmenovat a propouštět říšské kancléře. Tím podkopal principy parlamentního systému a země začala

³³ Müller H., Dějiny Německa, str. 267

³⁴ Hilberg R., Pachatelé, oběti, diváci, str. 20

³⁵ Shirer W. L., Vzestup a pád Třetí říše, str. 45; Müller H., Dějiny Německa, str. 262

³⁶ Shirer W. L., Vzestup a pád Třetí říše, str. 66; Müller H., Dějiny Německa, str. 247, 259

³⁷ Moravcová D., Výmarská republika, str. 246

fungovat spíše na principu prezidentské diktatury. Tyto faktory se pak promítly ve výsledcích voleb v září 1930, kdy NSDAP skončila ve volbách na druhém místě a nadále rostla v preferencích.³⁸

Nacisté Němcům dychtícím po změně slíbili, že zařadí zemi zpět mezi velmoci. Toho chtěli dosáhnout mimo jiné zrušením platnosti Versailleské smlouvy a zastavením placení reparací. Navíc kritizovali parlamentní strany za neschopnost řešit důsledky hospodářské krize. Populistická kampaň nesoucí se v duchu nacistických řešení všech nešvarů doby zapříčinila NSDAP masivní přísun nových členů převážně z řad nezaměstnaných, mladých lidí a nižší střední třídy.³⁹ Svou roli v podpoře nacistické strany veřejností měla i masová obliba a fascinace Adolfem Hitlerem, která vycházela z fanatické víry Hitlera v sama sebe a v jeho ideologii.⁴⁰ Jeho kolegové ho dokonce označovali za hypnotizujícího.⁴¹

2.1.1 Antisemitismus ve Výmarské republice

Postoje k Židům byly ovlivněny především jejich působností v již zmíněném hnutí Spartakovců, jehož vznik se datuje do průběhu první světové války. V této době se radikální stoupenci německé sociální demokracie odtrhli od své mateřské strany a usilovali o ustavení tzv. republiky rad.⁴² Představitelé Spartakovců, oba Židé,⁴³ Karl Liebknecht a Rosa Luxemburgová stáli na začátku roku 1919 jako spoluzakladatelé u vzniku Komunistické strany Německa (KPD), která se pořádáním pokusů o převrat stala nositelkou tohoto boje.⁴⁴

³⁸ Müller H., Dějiny Německa, str. 249-256

³⁹ Hitler comes to power, www.ushmm.org; Müller H., Dějiny Německa, str. 262

⁴⁰ Arendt H., Původ totalitarismu I-III., str. 429

⁴¹ Hilberg R., Pachatelé, oběti, diváci, str. 21

⁴² Název odvozen od dělnických a vojenských rad v jednotlivých okrscích, které by volily celoněmeckou ústřední radu. Müller H., Dějiny Německa, str. 233

⁴³ Ve Spartakovcích se angažovali i jiné osobnosti židovského původu, jako například Klára Zetkinová a Paul Singer. Messadié G., Obecné dějiny antisemitismu, str. 287

⁴⁴ Müller H., Dějiny Německa, str. 242

Za angažmá mnoha židovských politiků v revoltách, které málem skončily německou bolševickou revolucí, bylo vyhlášeno několik republik rad. Tyto revolty však byly vládou krvavě potlačeny, včetně té v lednu 1919 v Berlíně. Při tomto povstání Spartakovců byli Liebknecht i Luxemburgová zatčeni a zavražděni.⁴⁵ Republika rad byla vyhlášena i v Bavorsku, kolébce NSDAP, v roce 1918. Angažovanost židovských politiků, z nichž bylo mnoho zavražděno, v tomto dění byla jedním ze zdrojů nenávisti nacistů vůči Židům. Další obětí této nenávisti se stal výmarský ministr zahraničí Rathenau, který byl zavražděn v roce 1924.⁴⁶

Jednou z nejdůležitějších osobností, které se podílely na vyhlášení Bavorské republiky rad, byl Kurt Eisner. Jeho židovský původ byl terčem nenávisti jak levice, tak pravice, kdy pro první jmenované byl stoupencem buržoazie a pro ty druhé zase bolševikem. Tento schizofrenní pohled, kdy byli Židé nenáviděni buď jako vykořisťovatelští zástupci buržoazie⁴⁷ nebo bolševická hrozba, byl pro antisemitismus té doby typický.⁴⁸ V lednu 1919 byl zavražděn i Eisner, čímž Bavorská republika rad skončila a pokusy o udržení komunistického zřízení byly rozehnány říšskou armádou a k moci v Bavorsku se dostala pravice.⁴⁹

Existuje rčení, které bych zde chtěl odcitovat: „Jestli někdy zapomeneš, že jsi Žid, společnost ti to rychle připomene.“ Židé po dva tisíce let žili v diaspoře a rezignovali na územní nacionalismus.⁵⁰ I z tohoto důvodu se v Německu cítili asimilovaní a zapojili se do snah znovu vybudovat válkou zbídačené Německo. Bohužel ne podle libosti nacistů, jak se později ukáže. Snahy o vyhlášení republik rad byly považovány za pokusy rozbít říši. Židům na sympatiích v očích nacistů

⁴⁵ Müller H., Dějiny Německa, str. 233 - 234

⁴⁶ Messadié G., Obecné dějiny antisemitismu, str. 288, 296

⁴⁷ Tento postoj byl nejvíce rozšířený v době, kdy se Výmarský stát potýkal s hospodářskými problémy vzhledem k faktu, že Židé působili i ve finanční sféře. Laqueur W., Mění se tvář antisemitismu, str. 108

⁴⁸ Messadié G., Obecné dějiny antisemitismu, str. 287

⁴⁹ Shirer W. L., Vzestup a pád Třetí říše, 39

⁵⁰ Územní nacionalismus se objevil až v roce 1897 v díle Theodora Herzela Židovský stát. Messadié G., Obecné dějiny antisemitismu, str. 307, 315

nepřidala ani jejich účast na vládě v opovrhované Výmarské republice, na jejíž ústavě se podílel další Žid - Hugo Preuss.⁵¹

2.2 Nacistická diktatura

V listopadu 1932 zvítězili nacisté ve volbách, po nichž následovala několikaměsíční jednání, na základě kterých jmenoval říšský prezident Hindenburg 30. ledna 1933 říšským kancléřem Adolfa Hitlera. V té době již valná část znechucené veřejnosti neprojevovala podporu zavedeným demokratickým pořádkům. Nacisté byli podporováni velkou částí hospodářských kruhů a armáda neprotestovala, protože byla striktně apolitická. Z těchto důvodů nacistické převzetí moci proběhlo zcela hladce.⁵²

Po zinscenovaném požáru Říšského sněmu v únoru 1933, což měl být signál ke komunistickému převratu, byl zaveden nouzový stav. Ten omezil nejdůležitější občanská práva, protože mimo jiné dával policii neomezenou moc zatýkat prakticky kohokoliv a umožňoval schvalovat zákony bez souhlasu parlamentu. Nacisté postupně ovládli nebo zrušili všechny složky státní správy a stali se jedinou politickou stranou v zemi, když jejich nátlak vedl k rozpuštění ostatních politických stran v červenci 1933.⁵³

V říjnu 1933 Německo vystoupilo ze Společnosti národů, což byl jeden z kroků, kterými Hitler začal plnit své sliby ohledně revize Versailleské smlouvy. V roce 1936 bylo uzavřeno spojení s Itálií a Japonskem, čímž se nacisté cítili dostatečně mezinárodně silní na další kroky vedoucí proti mírové smlouvě. Německo obnovilo všeobecnou brannou povinnost jako základ znovuvybudování armády a v následujících letech okupovalo demilitarizované Porýní.⁵⁴ Německu

⁵¹ Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu*, str. 288

⁵² Müller H., *Dějiny Německa*, str. 262

⁵³ The Nazi Terror begins, www.ushmm.org

⁵⁴ Müller H., *Dějiny Německa*, str. 263

byla vrácena sebedůvěra a do vypuknutí druhé světové války bylo silné Německo důležité i pro západní Evropu, která se na něj dívala jako na hráz před komunismem ze SSSR.⁵⁵

Nacisté za pomoci nátlaku ovládli politický a veřejný život a díky omezení základních občanských práv i ten soukromý, na což dohlížel rozsáhlý aparát policie.⁵⁶ Začalo období nacistického teroru. Na pořádek v zemi dohlížely nacistická policie SS (Schutzstaffel), tajná policie Gestapo (Geheime Staatspolizei) a tajná nacistická služba SD (Sicherheitsdienst), které likvidovaly sebemenší zárodky odporu. Probíhalo zatýkání všech, kdo otevřeně vystupovali proti novému režimu. Zatčení političtí vězni byli drženi bez možnosti soudu v koncentračních táborech, které pro ně byly zřízeny po celé zemi.⁵⁷

V roce 1934 se Hitler stal i prezidentem Německa a armáda mu odpřísáhla věrnost.⁵⁸ Označil se za Vůdce, což bylo vyjádřením všech jeho státních pozic (hlavní představitel vládnoucí strany, kancléř a prezident), jichž se tímto titulováním za účelem celistvosti vzdal.⁵⁹ Z pozice Vůdce pak určoval vnitřní i zahraniční politiku země.⁶⁰ Právě ta byla řízena rasistickou ideou o nutnosti nadvlády Německa nad východem Evropy za účelem rozšíření životního prostoru pro nadřazenou německou panskou rasu.⁶¹

Po vypuknutí války, na kterou se nacisté začali připravovat ihned po převzetí moci, začala germanizace okupovaných východních oblastí a za tímto účelem byl vypracován Generální plán pro Východ, který analyzoval celkové náklady na německou kolonizaci východu. Pro dokončení této germanizace, pro kterou bylo zapotřebí nasazení obrovského množství lidí pracujících na výstavbě infrastruktury, se

⁵⁵ Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu*, str. 291

⁵⁶ tamtéž str. 286

⁵⁷ SS Police State, www.ushmm.org

⁵⁸ Po Versaillské smlouvě byl Reichswehr striktně apolitický, aby bylo zabráněno vlivu jednotlivých stran na armádu, což ve finále vedlo k nezájmu o nacistickou hrozbu. Müller H., *Dějiny Německa*, str. 242

⁵⁹ Hillberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 22

⁶⁰ Third Reich: An Overview, www.ushmm.org

⁶¹ Müller H., *Dějiny Německa*, str. 264

počítalo s nuceně nasazenými válečnými zajatci a zahraničními pracovníky, čímž se mysleli Židé.⁶²

2.2.1 Židé v nacistickém Německu

Nacisté se po nástupu k moci začali mstít za porážku císařství a za Výmarskou republiku. V obou případech se podle nich jednalo o zradu a spiknutí proti Německu, v němž figurovali Židé. Hitler se již od 20. let zmiňoval o Židech jako o „*vších a štěnicích, které sají krev z žil německého lidu.*“⁶³ Otevřeně mluvil o tom, že Židé vedou bezohlednou vlastizrádnou štvavou kampaň proti německému národu⁶⁴ a ohlašoval svůj záměr vyhubit Židy v německém národě, pokud se jeho strana dostane k moci.⁶⁵ Tyto postoje Hitler zopakoval v již zmiňovaném *Mein Kampf*, který byl vydán v roce 1925. V něm se poprvé zmiňuje, zřejmě na základě vlastních zkušeností z první světové války, o plynování „*Hebrejců korumpujících národ.*“⁶⁶ Postoj k Židům jako zrádcům pak znovu potvrdil říšský velitel SS Himmler v říjnu 1944, když mluvil o likvidaci Židů z důvodu, aby se Německo vyhnulo další zradě proti národu.⁶⁷

Po převzetí moci tedy nacisté zahájili proces očisty od všeho, co považovali za nepřátelské německé rase. Tomuto žebříčku z rasistických i nacionalistických důvodů figurovali Židé. Nacistická ideologie propagovala jednotu německého národa, za jehož součást nebyli Židé považováni.⁶⁸ Zde je jasně patrný nacistický fanatismus,

⁶² Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 299

⁶³ Lipstadt D. E., *Popírání holocaustu*, str. 145

⁶⁴ Knopp G., *Uchopení moci*, str. 161

⁶⁵ Antisemitism, www.ushmm.org; Müller H., *Dějiny Německa*, str. 299

⁶⁶ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 265

⁶⁷ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 331

⁶⁸ Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu*, str. 295; Laqueur W., *Měnicí se tvář antisemitismu*, str. 108

kteřý považoval za hlavní nebezpečí čistoty německé panské rasy Židy, kteří tvořili pouhé jedno procento populace Německé říše.⁶⁹

Jen tři měsíce po jmenování Hitlera kancléřem se objevují první protižidovská opatření. V dubnu 1933 byl proti Židům vyhlášen ekonomický bojkot a Židé byli postupně vyloučeni z většiny státních profesí. Jedním z důvodů tohoto kroku byla i kritika světových židovských organizací vůči Německu. Nacistický režim chtěl pomocí demonstrace síly vůči domácím Židům umlčet ty zahraniční.⁷⁰ Opravdovým zlomem v pronásledování byl ale až rok 1935, kdy se konal výroční sjezd NSDAP v Norimberku, kde byly schváleny tzv. norimberské zákony, které na základě rasových teorií vyloučily Židy z německé společnosti.⁷¹

Prvotním záměrem nacistů, jak zbavit Německo Židů, bylo donutit je na základě útlaku k vystěhování,⁷² což vzhledem k imigrační politice ostatních zemí nebylo uskutečnitelné. Přesto v souvislosti s nacistickým terorem, který před válkou vyvrcholil v listopadu 1938 pogromem, který vstoupil do dějin jako Křišťálová noc,⁷³ zemi opustily asi dvě třetiny tamních Židů, tj. asi 360 000 lidí.⁷⁴

⁶⁹ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 266

⁷⁰ Knopp G., *Uchopení moci*, str. 159

⁷¹ Jednalo se o „říšský občanský zákon“ a „zákon na ochranu německé krve a německé cti.“ Müller H., *Dějiny Německa*, str. 279; Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 303

⁷² To bylo možné pouze po zaplacení emigrační daně. Nacisté Židy před emigrací ožebračili jednak pro svůj vlastní prospěch, ale také aby jim znesnadnili život v nové vlasti. Lipstadt D. E., *Popírání holocaustu*, str. 147

⁷³ 9. a 10. listopadu 1938 byl na Hitlerův rozkaz rozpoután celoněmecký pogrom. V režii ministra propagandy Josepha Goebbelse byly vypáleny německé synagogy a zničeny židovských obchodů. V průběhu tohoto pogromu zahynuly desítky lidí, tisíce jich byly odvečeny do koncentračních táborů. Hilberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 26

⁷⁴ Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu*, str. 295, 301

2.3 Holocaust

Holocaust, hebrejsky Šoa (שואה)⁷⁵ vstoupil do historie jako genocida Židů v nacisty okupované Evropě. Někteří historici jeho začátek pokládají vzhledem k pronásledování Židů do roku 1933, kdy se nacisté chopili moci v Německu, jiní za jeho začátek považují události v SSSR po jeho napadení nacistickým Německem v červnu 1941. Během války nacisté perzekuovali a likvidovali mnoho jiných skupin obyvatelstva, ale v otázce Židů se jednalo o státem řízený pokus o vyhlazení celého národa.⁷⁶

Po vypuknutí druhé světové války se v rukou nacistů ocitly miliony Židů, které nacisti považovali za hlavní ohrožení národní bezpečnosti.⁷⁷ Takové množství lidí již ale nebylo v okupované Evropě kam odsunout a začalo se uvažovat o jejich zlikvidování.⁷⁸ Vyhlazení evropského židovstva v nadcházející válce Hitler prorokoval v proslovu k Říšskému sněmu 30. ledna 1939,⁷⁹ přesto není známé přesné datum, kdy bylo o konečném řešení rozhodnuto.⁸⁰

Vraždění Židů začalo již po napadení Polska, k jeho zintenzivnění však došlo až po zahájení operace Barbarossa - útoku na SSSR v červnu 1941. Armádní složky SS známé jako Einsatzgruppen začaly v průběhu léta 1941 na Hitlerův rozkaz hromadně popravovat Židy, nacisty označené za žido-bolševické podlídi⁸¹ a ve stejné době začaly v Osvětimi první pokusy se smrtícím plynem cyklon-B. Popravy tak velkého počtu lidí totiž byly pro vojáky velkou psychickou zátěží a začalo

⁷⁵ Tento termín se objevuje ve Starém zákonu ve významu devastace nebo zkáza. Například v Iz 10, 3 – Co si počnete v den navštívení, až se z dálky přiřene zkáza. Gesenius W., Hebrew and English Lexicon of the Old Testament, str. 996; Bible: Písmo svaté Starého a Nového zákona (včetně deuterokanonických knih): český ekumenický překlad

⁷⁶ Overview – How Vast was the Crime, www1.yadvashem.org

⁷⁷ Third Reich: An Overview, www.ushmm.org

⁷⁸ Existoval i plán na přesídlení Židů na Madagaskar, o kterém Hitler mluvil ještě v únoru 1941.

Vzhledem k nákladnosti, rozsahu a nebezpečí celého plánu od něj bylo nakonec ustoupeno. Hilberg R., Pachatelé, oběti, diváci, str. 27, 28

⁷⁹ Frankl M., Adolf Hitler, www.holocaust.cz; viz přílohy

⁸⁰ Messadié G., Obecné dějiny antisemitismu, str. 297; Roberts A., Ve vichru války, str. 269

⁸¹ Müller H. Dějiny Německa, str. 264

se proto uvažovat o „průmyslovém“ a mnohem účinnějším provedení vyhlazování. V říjnu 1941 byla Židům zakázána veškerá emigrace z Evropy a v tomto období byla zahájena i výstavba prvních táborů smrti.⁸² V prosinci 1941 se sešel Hitler s nejbližším okruhem svých spolupracovníků, aby je pověřil dalším zintenzivněním likvidačních akcí proti Židům.⁸³

Za tímto účelem došlo k setkání, které je dnes známé jako konference ve Wannsee v lednu 1942, kterou vedl Reinhard Heydrich, coby osoba pověřená židovskou otázkou v Evropě. V té době již byly v koncentračních táborech zavražděny statisíce lidí. Hlavním cílem konference bylo zefektivnit spolupráci mezi úřady zapojených do vyhlazování. Po konferenci ve Wannsee nabylo vyhlazování Židů průmyslové podoby a stalo se oficiální politikou nacistického státu.⁸⁴ Zavraždění měli být všichni Židé, kromě asi půl milionu lidí, se kterými se počítalo pro nucené práce v souvislosti s Generálním plánem pro Východ.⁸⁵

Chystaná kolonizace okupovaného území v SSSR však byla zrušena v souvislosti s porážkou Německa u Stalingradu na přelomu let 1942/1943. Prováděné deportace Židů nutné k dosažení rasové jednoty Německa a k zajištění dostatečného počtu pracovních sil ztratily se zrušením Generálního plánu původní význam a od ledna 1943 se již jednalo pouze o to, jak se Židů co nejrychleji zbavit. Proces vyhlazování byl urychlen, protože Hitler byl přesvědčen, že vyhlazení Židů rozbije spojeneckou alianci a zároveň zamezí možným zradám z jejich strany, kdyby došlo k případné invazi Spojenců do Evropy.⁸⁶ Do konce roku 1943 byla již většina evropských Židů zavražděna. Proto byly zavřeny tábory smrti v Chelmnu, Sobiboru, Belzeci a Treblince, kde bylo povražděno odhadem 1,75 milionu lidí.⁸⁷ Za účelem likvidace zbylých

⁸² Roberts A., *Ve vichru války*, str. 269, 273

⁸³ *The Beginning of the Final Solution – The Wannsee Conference*, www1.yadvashem.org

⁸⁴ Roberts A., *ve vichru války*, str. 283, 284

⁸⁵ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětím 1270 až současnost*, str. 303

⁸⁶ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 293

⁸⁷ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 90

evropských židovských komunit zůstala fungovat pouze Osvětim,⁸⁸ kde bylo zavražděno podle odhadů přes milion lidí.⁸⁹ Vyhlazovací proces se s blížící porážkou nacismu zrychloval, protože Hitler chtěl pro německý národ ve zpětném pohledu být tím, kdo ho zbavil Židů.⁹⁰

Není známé přesné datum, kdy bylo o konečném řešení rozhodnuto, ale i díky dochovaným dokumentům ze samotné konference ve Wannsee je zcela jasné, že do procesu vyvraždování byly zapojeny samotné špičky nacistického režimu.⁹¹ Výsledek jejich zvráceného úsilí je všeobecně známý. Dnes se většina historiků shoduje, že za oběť nacistickému vraždění padlo téměř 6 milionů Židů.⁹²

⁸⁸ Pro zvětšení kapacity koncentračního tábora v Osvětimi byl v jeho areálu uveden roku 1943 do provozu vyhlazovací tábor Březinka. Roberts A., *Ve vichru války*, str. 281

⁸⁹ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim 1270 až současnost*, str. 320, 329, 336

⁹⁰ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 293

⁹¹ *The Beginning of the Final Solution – The Wannsee Conference*, www1.yadvashem.org

⁹² *Overview- How Vast was the Crime*, www1.yadvashem.org

3 Revizionismus a popírání holocaustu

Popírání holocaustu má mnoho podob. Přestože jsou zaznamenány stovky výroků představitelů nacistického režimu svědčící o skutečném záměru Třetí říše, jak naložit s jejími židovskými obyvateli, existují lidé, kteří tvrdí, že vyvražďování Židů neprobíhalo pod státní taktovkou a nebylo systematické. Dále jsou tací, kteří považují počet obětí holocaustu za uměle navýšený a přemrštěný. V souvislosti s tímto tvrzením se popírači často snaží argumentovat, že zplynování udávaných 6 milionů lidí by trvalo desítky let. Zde hraje důležitou roli Osvětim, na kterou se popírači v drtivé většině soustředí. Při svým mystifikacích předstírají jako by byla jediným vyhlazovacím táborem a vůbec neberou v úvahu, že milion a půl Židů byl zastřelen jednotkami Einsatzgruppen po napadení SSSR.⁹³ Finální verzí popírání je tvrzení, že k holocaustu nikdy nedošlo. Očitá svědectví přeživších i viníků vůbec neberou v úvahu, protože jsou podle nich smyšlená a lživá.

Tito lidé jsou sympatizanty antisemitismu, rasismu, nacismu a neonacismu. Mezi nimi pak mají své zastoupení i pseudo-historici, kteří hlásají popíračské konspirační teorie, ve kterých ale nevycházejí z faktů. Ta si naopak často upravují tak, aby podporovala jejich názor.⁹⁴ Častým argumentem, na kterém popírání holocaustu staví svoje tvrzení, je absence důkazů. V momentě kdy je jim toto tvrzení vyvráceno mají v záloze další.⁹⁵

Dá se říci, že prvními popírači holocaustu se stali samotní nacisté. Toto tvrzení lze doložit již z jazyka Třetí říše, kdy se nemluvalo o hromadném vraždění v koncentračních táborech a masakrech Židů, ale používaly se dnes známé, ale zavádějící termíny jako konečné řešení. Státisíce zabitých Židů byly podle zpráv o probíhajícím vyhlazování podávaných úřadům v průběhu války podrobeny „zvláštnímu

⁹³ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 208, Roberts A., Ve vichru války, str. 272

⁹⁴ What is Holocaust Denial?, www1.yadvashem.org; Eaglestone R., Postmodernismus a popírání holocaustu, str. 14

⁹⁵ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 381

zacházení.“ Tento výraz původně používalo gestapo, které jím označovalo vraždy bez soudu.⁹⁶ Později se cynicky používal termín „odcestovali“, za který se maskovalo plynování, o kterém měli dozorcí v táborech zakázáno mluvit.⁹⁷

Nacisté se dokonce snažili ještě v průběhu války zamést stopy o vyhlazování, a tak byla Sonderkommando pověřena v rámci Akce 1005 vykopat a spálit mrtvoly z hromadných hrobů.⁹⁸ V létě 1944 byly totiž osvobozeny první koncentrační tábory a zprávy o nich poprvé naplno pronikly do sdělovacích prostředků protivníků Německa. I z toho důvodu bylo v listopadu roku 1944 ukončeno plynování lidí v Osvětimi a plynové komory a krematoria byly vyhozeny do povětří. Docházelo i k likvidaci dokumentace, která by dokládala masové vraždění.⁹⁹

Popírání holocaustu je ovlivněno a vychází z revizionismu, který má kořeny ve 20. letech 20. století v USA. Tento směr kriticky vykládal příčiny a angažování se Spojených států v první světové válce v odlišném světle, než činila oficiální historiografie americké vlády.¹⁰⁰ Německo se podle revizionistů snažilo válce vyhnout a podporovalo mírové urovnání věcí až do poslední chvíle před vypuknutím konfliktu. Francie a Velká Británie podle revizionistů Německo k válce v podstatě vyprovokovaly, ale přesto ho v rámci mírové konference v Paříži označily za agresora a výhradního viníka války. Na základě zatajování faktů ho po válce očerňovaly a pranýřovaly.¹⁰¹

Na revizionisty první světové války navázali revizionisté té druhé. Revizionismus druhé světové války ale často inklinuje k obhajobě nacistického Německa a je tak jasným předchůdcem a zdrojem pro popírání holocaustu. Jako doklad tohoto tvrzení může sloužit Harry Elmer Barnes. Ten se snažil revidovat historický pohled na obě války,

⁹⁶ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 268

⁹⁷ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 318, 338

⁹⁸ What is Holocaust Denial?, www1.yadvashem.org

⁹⁹ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 338, 372

¹⁰⁰ Zeman P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz

¹⁰¹ Lipstadt D. E., *Popírání holocaustu*, str. 58

příčemž jeho pohled na druhý světový konflikt je již čistě obhajobou nacistů stojící na vykonstruovaných podkladech.¹⁰²

Oba proudy mají společné přesvědčení, že prezidenti Wilson i Roosevelt se do obou válek chtěli zapojit ihned, ale zvolili vyčkávací taktiku. Názorům revizionistů nahrával i fakt, že první světová válka, která měla být dle tvrzení americké garnitury válkou za demokracii a odstranění evropských problémů, jejichž vyřešením mělo být zamezeno jakýmkoliv dalším konfliktům, nesplnila očekávání. Z tohoto důvodu byl revizionismus v meziválečném období v USA velice populárním proudem a v podstatě stál za izolacionistickým trendem americké zahraniční politiky.¹⁰³

Revizionismus po roce 1945 se také zabývá otázkou zodpovědnosti Německa za rozpoutání války. Hitler je líčen jako mírotvůrce a spojenečtí politici naopak jako válkychtivý štváči snažící se zničit prosperující nacistický stát. Tento postoj trvá dodnes, ale od přelomu 60. a 70. let 20. století se k němu přidalo i popírání holocaustu stojící na rasistických předsudcích a odmítnutí pluralitní společnosti.¹⁰⁴

Revizionismus se tedy stal populárním proudem a nahrával popíračům hlavně svým přístupem k Německu, které se podle nich stalo obětí mezinárodního spiknutí. Popírači si mnoho myšlenek revizionismu přivlastnili, ale je potřeba říci, že revizionisté, převážně ti zabývající se první světovou válkou, se narozdíl od popíračů snažili vycházet z dobových dokumentů a faktů. Na druhou stranu popírači zaměňují záměrně fakta tak, aby se shodovala s jejich světonázorem.¹⁰⁵

Typickým znakem popírání je zlehčování nacistických válečných zločinů kvůli jejich sympatiím k nacionálně socialistickému režimu. Za pomoci antisemitismu a rasismu neonacisté bojují za záchranu Evropy z pohledu rasy a holocaust, který na nacismus po válce vrhl špatné

¹⁰² Zeman P., David Irving a osvětivská lež, www.holocaust.cz

¹⁰³ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 58

¹⁰⁴ Zeman P., David Irving a osvětivská lež, www.holocaust.cz

¹⁰⁵ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 56

světlo, zde stojí jako překážka znovuzrození nacionálního socialismu jako politické ideje, a proto je terčem jejich útoků. Zároveň je toto jednání i jakýmsi způsobem, jak ulevit svědomí jednotlivců a národů, které kolaborovaly s nacisty a zpochybnění holocaustu tak sjímá jejich vinu.¹⁰⁶ Dnes se v souvislosti s tímto trendem používá termín negacionismus, který se svým rozdílným výkladem událostí druhé světové války snaží plnit politické cíle neonacistických skupin.¹⁰⁷

Jedním z revizionistů a zakladatelem současného trendu v popírání holocaustu byl francouzský autor Paul Rassinier,¹⁰⁸ který považoval rozsah holocaustu za přemrštěný a svědectví přeživších za zveličená. Židé dle něj umírali hlavně z důvodu špatných podmínek v táborech. Dokonce používal tvrzení, které se posléze stalo oblíbeným mezi dalšími popírači, že Židé, kteří měli zemřít v průběhu holocaustu, ve skutečnosti žijí. V tomto případě se má jednat o Izraelce, kteří přišli do nově vzniklého židovského státu ze Severní Afriky.¹⁰⁹

Americký popírač a revizionista Arthur R. Butz¹¹⁰ se zaštiťoval podobnými tvrzeními. V jeho případě se oběti holocaustu nacházejí v USA, kam nelegálně imigrovaly a zapřely svou židovskou identitu.¹¹¹ Butz je dnes považovaný za prvního autora, který popíral holocaust pseudoakademickou formou v podobě knihy *Podvod 20. století (The Hoax of the Twentieth Century)* z roku 1976. Podobné názory prezentoval v 90. letech i David Irving, když tvrdil, že milionu údajných obětí tábora v Osvětimi ve skutečnosti pomohla Hagana uprchnout do Palestiny, kde získali novou identitu.¹¹²

Popírači holocaustu mají své působení usnadněné z důvodu existence různých nakladatelství a institucí, které jejich práce sponzorují

¹⁰⁶ tamtéž str. 28, 48, 148

¹⁰⁷ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

¹⁰⁸ Byl prvním poválečným popíračem holocaustu. Paradoxem je, že za své politické přesvědčení byl vězněn v Buchenwaldu. Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 372

¹⁰⁹ What is Holocaust Denial?, www1.yadvashem.org

¹¹⁰ Butz působí jako profesor elektrotechniky a výpočetní techniky (!) na univerzitě v Evanstonu. Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

¹¹¹ What is Holocaust Denial?, www1.yadvashem.org

¹¹² Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 107, 116

a vydávají. Co do institucí, které holocaust bagatelizují nebo přímo popírají, bych rád jmenoval kalifornský Institut pro revizi dějin (*Institute for Historical Review*). Tento institut vznikl v roce 1979 a je nejdůležitější popíračskou institucí v USA. Pořádá pravidelné konference, na kterých se scházejí světoví revizionisté a popírači holocaustu a vydává magazín *Journal of Historical Review*, který pravidelně přináší „vědecké“ články, které vyvracejí „mýtus holocaustu“.¹¹³ Vrcholným obdobím Institutu, pokud to tam mohu říct, byla 80. léta, ale i nadále zůstává jednou z nejdůležitějších revizionistických a popíračských institucí.¹¹⁴ Ve Francii vychází *Annales d'Historie Revisioniste*, do kterého přispívá slavný popírač a žák Paula Rassiniera Robert Faurisson. Mezi další slavné a nezmíněné popírače patří Francouz Pierre Guillaume, Kanadčan Ernst Zundel nebo Australan John Bennett.¹¹⁵

Významným popíračem se v 70. letech stal Irvingům spoluobčan Brit Richard Harwood, který v roce 1974 vydal publikaci s názvem *Zemřelo skutečně šest milionů? Konečná pravda (Did Six Million Really Die?: The Truth at Last)*.¹¹⁶ Tato práce vychází z knihy amerického popírače Davida Hoggana *Mýtus šesti milionů (The Myth of the Six Million)*,¹¹⁷ která vyšla v roce 1969. Obě publikace, jak už sám název napovídá, napadají rozsah holocaustu a na základě manipulace se statistikami o předválečném počtu Židů a počtu obětí holocaustu se snaží dokázat, že 6 milionů Židů nacisté zavraždit nemohli. Další (s)myšlenka, se kterou se zde setkáváme, popisuje koncentrační tábory jako místo „s dostatkem jídla...kde se dá žít v relativně přijatelných podmínkách“.¹¹⁸ Nadále nemohu nezmínit zde obsaženou teorii, že nacisté chtěli Židy pouze evakuovat, aby v podstatě splnili přání zakladatele sionismu Theodora Herzela.¹¹⁹

¹¹³ What is Holocaust Denial?, www1.yadvashem.org; David Irving, www.adl.org

¹¹⁴ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str.

¹¹⁵ Zeman P., David Irving a osvětivská lež, www.holocaust.cz; Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 56

¹¹⁶ Harwood R. E., *Did Six Million Really Die?: The Truth at Last*, Hitstorial Review Press, 1974

¹¹⁷ Hoggan D., *The Myth of the Six Million*, Newport Beach, The Noontide Press, 1969

¹¹⁸ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 150

¹¹⁹ tamtéž str. 145

Celá ideologie popírání vychází i z antisemitismu, a jakožto jeho plod jsou tedy Židé, kteří podle nich vždy škodili ostatním, zodpovědní za zkonstruování „mýtu o holocaustu“. Hlavním důvodem k tomuto jednání měla být potřeba financí pro Stát Izrael, který žije z reparací placených Německem, které je společně s Palestinci hlavní obětí sionistického podvodu.¹²⁰ V souvislosti s antisemitismem bylo nacistické zacházení se Židy ospravedlňováno. Hitler považoval za hlavního nepřítele Říše židovstvo, a proto proti nim vedl „obranou bitvu“.¹²¹ V souvislosti s touto obranou popírači rádi zmiňují prohlášení předsedy Světové sionistické organizace Chaima Weizmanna, který v září 1939 prohlásil, že Židé budou stát ve válce na straně demokracie. Tento výrok antisemité interpretují jako vyhlášení války Německu, které s nimi tedy mělo právo naložit jako s nepřáteli říše.¹²²

Popírači se snaží být legitimní stranou v diskusi o holocaustu. Toto téma je podle nich dogmatem, což je na překážku o něm svobodně diskutovat. Mnoho revizionistů, dnes například v USA působících na akademické půdě, tuto svou kritiku zaštiťuje právem na svobodu slova. O holocaustu se diskutuje, ale ne o otázce jeho existence. Popírači se snaží vyvolat dojem, že jejich práce jsou seriózními, profesionálními a bádáním podloženými vědeckými publikacemi, což může zmást čtenáře méně obeznámené s historií druhé světové války. Tyto snahy mohou s postupem času i vzhledem k tomu, jakou rychlostí se v dnešní době dají šířit informace, zcela změnit pohled na to, co se doopravdy v nacisty okupované Evropě stalo.¹²³

¹²⁰ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 374

¹²¹ Hilberg R., Pachatelé, oběti diváci, str. 23

¹²² Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 148

¹²³ tamtéž str. 11; Eaglestone R., Postmodernismus a popírání holocaustu, str. 21

4 David Irving

Britský spisovatel David John Cawdell Irving se narodil v roce 1938 a v Česku patří k nepřekládanějším zahraničním autorům populární historické literatury. Během své spisovatelské kariéry se stal značně kontroverzní postavou. Na základě svých knih pojednávajících o druhé světové válce a nacistických pohlavárech byl a do značné míry stále je, považovaný za historika, ačkoliv nemá vzdělání z oboru.¹²⁴ David Irving studoval od roku 1957 na univerzitě v Londýně (*Imperial College*) přírodní vědy. Studium ovšem musel v roce 1959 kvůli nedostatku finančních prostředků ukončit.¹²⁵

Přesto je považován za jednoho z nejnebezpečnějších popíračů holocaustu, protože za historika je považován. Fakta skutečně zná a o to víc je zářející a nebezpečné, jakým způsobem je vykládá. Sám sebe ještě v době studií prohlásil za umírněného fašistu a v roce 1981 si založil svou vlastní politickou stranu, která kritizovala dlouhodobý úpadek Velké Británie, který byl dle jeho mínění urychlen vstupem země do války s Německem v září 1939.¹²⁶ Založení této strany vycházelo i ze stotožnění se s Adolfem Hitlerem do takové míry, že se považoval za budoucího vůdce Velké Británie.¹²⁷ Angažuje se i v rámci jiných evropských a amerických krajně pravicových uskupení jako je National Alliance (USA), Deutsche Volksunion (Německo) a MIÉP (Maďarsko).¹²⁸

Akce Spojenců za druhé světové války srovnává s těmi nacistickými, přičemž se snaží prokázat, že Německo se stalo jejich obětí. V tomto ohledu se nechává inspirovat *Hitlerovou závětí* (*Adolf Hitler's Final Political Testament*),¹²⁹ ve které se Vůdce snaží zbavit odpovědnosti za rozpoutání druhé světové války a odpovědnými činí

¹²⁴ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 377

¹²⁵ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 11; David Irving, www.adl.org

¹²⁶ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 206, 229

¹²⁷ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 45

¹²⁸ David Irving, www.adl.org

¹²⁹ Adolf Hitler's Final Political Testament, www.ess.uwe.ac.uk

státníky pracující v zájmu Židů.¹³⁰ David Irving nejvíce kritizuje masivní bombardování Německých měst ve druhé polovině druhé světové války. Začátek mýtu o holocaustu situuje do rodné Velké Británie, která ho za druhé světové války začala šířit jako součást své protiněmecké propagandy.¹³¹

V průběhu své spisovatelské kariéry, která začala v 60. letech, o sobě prohlašoval, že „překonal všechny ostatní historiky zkoumající Hitlera co do hloubky a pečlivosti svého bádání.“¹³² Snažil se vybudovat si pověst autora, který objevil nová zásadní fakta týkající se Třetí říše. Na začátku kariéry tak byl i doopravdy přijímán. Ovládal plynule němčinu, byl považovaný za neobyčejného badatele a zároveň prvotřídního spisovatele.¹³³ Ve skutečnosti ale neobjevil nic, co by měnilo pohled na dějiny druhé světové války a pouze se připojil k jejím dalším revizionistům. Irvingovy praktiky překrucování faktů, soudem označené za zvrácené a neslýchané,¹³⁴ se neliší od praktik ostatních popíračů. Zcela jasně se snaží bagatelizovat nacistické válečné zločiny.¹³⁵

Pověst Davida Irvinga je dnes velice poškozena ve spojitosti s jeho názory, ať už prezentovanými knižně nebo v rámci rozhovorů či různých konferencí. Po rozsudku z roku 2000 je jedním z mála oficiálně usvědčených popíračů holocaustu. Přesto až do vypracování analýzy Irvingových spisů profesorem Richardem J. Evansem pro tento soud neexistovala žádná ucelená studie, která by se věnovala čistě Davidu Irvingovi. Po celou dobu jeho kariéry ho ve svých recenzích kritizovalo mnoho historiků, kteří nepotřebovali podrobnou analýzu, aby poznali, že Irving manipuluje s historickými prameny. Ale až zjištění profesora Evanse, která jsou shrnuta v jeho knize *Lži o Hitlerovi (Telling lies about Hitler/2002)* jsou ojedinělým dokladem Irvingovy skutečné práce

¹³⁰ Müller H., Dějiny Německa, str. 311

¹³¹ David Irving, www.adl.org

¹³² Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 16

¹³³ Walker A., Profile: David Irving, www.bbc.co.uk

¹³⁴ Lipstadt D. E., Historie před soudem, str. 354

¹³⁵ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

s materiály. Jako jediný dostupný ucelený zdroj na toto téma ho z velké části využívám v další kapitole věnované publikační kariéře Davida Irvinga.

4.1 David Irving – revizionistická éra před rokem 1988

David Irving začínal svou kariéru spisovatele jako „odborník“ na druhou světovou válku. Pověst popírače holocaustu získal až v posledních desetiletích. Během své kariéry začal nejprve revidovat dějiny nacistického Německa, jak tvrdí on, na základě pečlivého studia dobových materiálů a výpovědí očitých svědků.¹³⁶ I přes veškerá svá tvrzení, že jeho závěry stojí na seriózním výzkumu, o jeho opravdových názorech a záměrech svědčí jeho kontakty na německou neonacistickou scénu, spolupráce s Institutem pro historickou revizi (*Institute for Historical Review*)¹³⁷ a také snaha nominovat nacistického pohlavára Rudolfa Hesse na Nobelovu cenu míru v roce 1984.¹³⁸ Náznakem jeho budoucího popírání holocaustu bylo zpochybnění autenticity *Deníku Anny Frankové* v předmluvě pro německé vydání své knihy *Hitlerova válka*.¹³⁹

První publikační pokusy Davida Irvinga spadají ještě do období jeho studií na konci 50. let. Přispíval do studentských novin *Phoenix* a *Carnival Times*. Již v této době se stal notoricky známým pro své krajně pravicové postoje. V rámci *Carnival Times* totiž vydal speciální přílohu, ve které se nacházel rasisticky zabarvený komiks, obhajoval v ní apartheid v JAR a režim v nacistickém Německu. Zároveň se zde poprvé objevil jeho názor, že britské celonárodní deníky mají pod kontrolou Židé. Tento počín ho stál křeslo editora *Carnival Times*. Z této

¹³⁶ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

¹³⁷ Institute for Historical Review si velice pochvaloval příklon Irvinga na stranu popíračů a jejich společné tažení proti smyšlenému holocaustu mělo dosáhnout historického zvratu v podobě odhalení této smyšlenky. Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 378

¹³⁸ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

¹³⁹ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 289; Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 18

doby pochází i prohlášení, které učinil při rozhovoru pro *The Daily Mail*, že je umírněným fašistou. V tomto rozhovoru také mluvil o své návštěvě Hitlerova horského sídla v Berchtesgadenu, které označil za svou svatyni.¹⁴⁰

Po odchodu ze školy se David Irving přihlásil do královského letectva (*RAF*), ale na základě „fyzické nezpůsobilosti“ byl odmítnut.¹⁴¹ Z tohoto důvodu se rozhodl odejít do Německa, kde pracoval rok jako ocelář v průmyslovém Porúří. Do Británie se vrátil poté, co se naučil plynule německy. Přihlásil se znovu na univerzitu, přispíval do místních novin a zahájil práci na své první knize *Zkáza Drážďan*.¹⁴² V roce 1962 začal publikovat články o letecké válce v historických magazínech. To mu zajistilo dostatečný finanční příjem a rozhodl se, že ke kariéře profesionálního válečného historika univerzitní titul nepotřebuje.¹⁴³

4.1.1 Zkáza Drážďan

. Kniha *Zkáza Drážďan* (*Destruction of Dresden*) vyšla v roce 1963 v době, kdy Davidu Irvingovi bylo dvacet pět let. Stala se mezinárodním bestsellerem a zřejmě i jeho nejúspěšnější knihou vůbec. Autor při jejím sepsování využil paměti letců královského letectva (*RAF*), jejich nadřízených, ale i obyvatel Drážďan, kteří nálety z února 1945 zažili. Tento spojenecký nálet, při kterém zahynul vysoký počet civilních obyvatel a město bylo prakticky srovnáno se zemí, je již od konce války, nejen v rámci historické diskuse, velice kontroverzním tématem. Hlavní pozornost si kniha získala údaji o počtu obětí náletu.¹⁴⁴

¹⁴⁰ David Irving, www.adl.org

¹⁴¹ Walker A., Profile: David Irving, www.bbc.co.uk

¹⁴² Česká verze-Zkáza Drážďan: Hrůzyplná výpověď o jedné z nejzohoubnějších a nejkontroverznějších epizod ve válečných dějinách, Olomouc, VOTOBIA, 1997

¹⁴³ David Irving, www.adl.org

¹⁴⁴ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 10

V předmluvě knihy mluví Robert Saundby o bombardování jako o nejhorším náletu v průběhu války vedeným konvenčními zbraněmi.¹⁴⁵ David Irving nálet zase označil za nejhorší masakr v dějinách Evropy.¹⁴⁶ Počet obětí - 135 000, který David Irving uvádí na základě úředních odhadů, by pak předčil i následky svržení atomové bomby na Hirošimu.¹⁴⁷ Počet obětí se přesněji podařilo vyčíslit až v posledních letech, ale i přes to je jasné že autor knihy několika násobně navýšil i úřední odhady počtu obětí, jak prokázal při rozboru Irvingových textů profesor Evans.¹⁴⁸ Nechci jakkoliv zlehčovat tragédii Drážďan, ale na tomto příkladě je jasný přístup Davida Irvinga ke zdrojům. Diskuse na téma nutnosti tohoto náletu pár měsíců před koncem války je na místě, ale David Irving se dle kritiků této knihy svým přístupem snaží skandalizovat celou tragédii, místo aby vycházel z historických pramenů.¹⁴⁹

Se svým pronacistickým postojem pouze využil této události k pranýřování Spojenců. K tomu mu masivní bombardování Německa slouží často. Rozsah destrukce, kterou nálety způsobily a přesvědčení, že bombardování bylo jedním z hlavních důvodů válečného strádání,¹⁵⁰ dává Irvingovi pocit, že může srovnávat spojenecké akce s nacistickými válečnými zločiny. Bombardování mu slouží zároveň jako vysvětlení vysokého počtu obětí v koncentračních táborech. Spojenecké nálety zničily dopravní sítě, což ovlivnilo zásobování táborů, ve kterých se pak logickým důsledkem fatálně zhoršily životní podmínky.¹⁵¹ V otázce zničení německých měst klade vinu na bedra britskému premiéru Churchillovi, který po nástupu do funkce zaujal ofenzivní zahraniční politiku a po vypuknutí války pouze hledal záminky, aby mohlo začít bombardování nepřátelského území.¹⁵² *Zkáza Drážďan* se stala

¹⁴⁵ Irving D., *Zkáza Drážďan*, str. 7

¹⁴⁶ Irving's war, bbc.co.uk

¹⁴⁷ Irving D., *Zkáza Drážďan*, str. 9

¹⁴⁸ David Irving, www.adl.org

¹⁴⁹ tamtéž

¹⁵⁰ Zeman P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz

¹⁵¹ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 120

¹⁵² Irving, D., *Zkáza Drážďan*, str. 15

základem jeho typického přístupu plného nepřesností a zkreslování skutečných událostí za účelem dosažení vlastního cíle v podobě úpravy náhledu na minulost.

Téma náletů, které se odehrály 13. a 14. února 1945, je dodnes v Německu velice palčivé, protože je hojně využíváno neonacistickými skupinami jako doklad spojenecké bestiality. Podle těchto skupin ve městě zahynulo přes půl milionu lidí, což je velice nadsazené číslo, ale až do nedávné minulosti vlastně nebyl známý žádný bližší údaj. Teprve v roce 2010 zveřejnila komise historiků (*The Dresden Historians' Commission*) výsledky svého pětiletého výzkumu, dle kterého se oběťmi náletu stalo přibližně 25 000 lidí, převážně civilistů. Tento výsledek neonacisté, kteří pravidelně ve výročí bombardování pochodují městem, naprosto odmítají.¹⁵³

David Irving je velice plodným autorem. V dalších letech následovaly knihy *Tajné zbraně (The Mare's Nest/1964)*,¹⁵⁴ *The Virus House, The Destruction of Convoy PQ17 a Accident – The Death of general Sikorski (1967)*. První dvě jmenované knihy se zabývají tajnými zbraněmi, kterými mělo nacistické Německo za války disponovat. Poslední jmenovaná označila smrt polského válečného exilového premiéra za objednávku Winstona Churchilla.¹⁵⁵ V dalších letech vyšly Davidu Irvingovi následující knihy – *Breach of Security (1968)* a *Luftwaffe: vzestup a pád: život maršála Luftwaffe Erharda Milcha (The Rise and Fall Luftwaffe/1973)*.¹⁵⁶ Všechny Irvingovy knihy se beze sporu zabývaly pro čtenáře zajímavými tématy, což mu sice zajistilo prodej, ale zároveň i nálepku kontroverzního spisovatele.¹⁵⁷

¹⁵³ Up to 25,000 died in Dresden's WWII bombing-report, www.bbc.co.uk

¹⁵⁴ Česká verze-Tajné zbraně, Praha, Naše vojsko, 1969

¹⁵⁵ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 10

¹⁵⁶ Česká verze-Luftwaffe: vzestup a pád: život maršála Luftwaffe Erharda Milcha, Brno, Bonus A, 1995

¹⁵⁷ tamtéž

4.1.2 Hitlerova válka

David Irving knihu *Hitlerova Válka (Hitler's War)*¹⁵⁸ napsal, mimo jiné, na základě rozhovorů s Hitlerovými osobními spolupracovníky, které proběhly na konci 60. let. Irvingova fascinace Hitlerem, kterého v této knize líčí až v hrdinském světle, z velké části vychází právě z těchto setkání.¹⁵⁹ První vydání knihy *Hitlerova válka* vyšlo v roce 1977 a jedná se o devíti set stránkový opus o pohledu na válku očima Adolfa Hitlera. David Irving se vyjádřil, že původním záměrem této knihy bylo zbavit postavu Vůdce po tolika letech od konce války nánosu špíny.¹⁶⁰

Adolf Hitler je zde Irvingem vyličen jako spravedlivý státník, který vyvedl německý národ z ekonomické krize a obnovil jednotu a zašlý lesk Říše. Dokázal ze země udělat znovu suverénní velmoc, která se pustila do „dobrodružné výpravy za získáním životního prostoru na východě.“¹⁶¹ Alespoň takový byl až v romantickém pohledu Davida Irvinga Adolf Hitler. V naprostém protikladu k tomuto vidění nacistické éry stojí všeobecně přijímaná verze historiků, která mluví o ekonomice orientované pouze na hromadné zbrojení určené výhradně pro válku za životní prostor na východě. Prostor obývaný jinými národy, které bylo potřeba eliminovat.¹⁶² Tato verze již zdaleka tak romanticky nezní.

Hitlera také vykresluje jako skvělého válečníka, který se však soustředil výhradně na bojové operace. Z tohoto důvodu se mu vnitřní záležitosti státu postupně vymkly kontrole a ovládly je další stranické špičky. Dokonce prohlásil, že v tomto ohledu byl Adolf Hitler pravděpodobně nejslabším státníkem, kterého Německo ve 20. století mělo.¹⁶³ Společně s tímto tvrzením a na základě neexistence jasného Hitlerova rozkazu k vyvražďování Židů se snažil prokázat, že nacistický

¹⁵⁸ Česká verze vyšla až ve společné reedici *Hitlerova válka a válečná stezka let 1939 – 1945*, Brno, Jota, 1998

¹⁵⁹ Zeman P., *David Irving a Osvětimská lež*, www.holocaust.cz

¹⁶⁰ David Irving, www.adl.org

¹⁶¹ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 44

¹⁶² Müller H., *Dějiny Německa*, str. 268, 283

¹⁶³ Bramsted E. K., *Hitler's War by David Irving – Review*, *International Affairs*

diktátor, o probíhajícím holocaustu až do konce roku 1943 nevěděl nebo s ním minimálně nesouhlasil, a proto za něj nenese odpovědnost.¹⁶⁴ V souvislosti s těmito tvrzeními Irving v roce 1977 nabídl tisíc liber komukoliv, kdo bude schopen prokázat opak.¹⁶⁵

David Irving má pravdu v tom, že neexistuje žádný Hitlerův doslovný rozkaz k zahájení vyhlazování, to mu ovšem nedává žádný důvod dělat závěry, že Hitler takový rozkaz nikdy nevydal.¹⁶⁶ U Hitlerových podřízených panovalo všeobecné přesvědčení o nutnosti provedení konečného řešení, protože vycházelo z vůle Vůdce, který upřednostňoval ty své spolupracovníky, kteří se v konečném řešení židovské otázky angažovali nejvíce.¹⁶⁷ Dále nemůže ignorovat tucty přímých důkazů týkajících se Židů a jejich likvidace vedoucích přímo k Adolfu Hitlerovi. V lednu 1940 mluvil nacistický diktátor v Říšském sněmu a pronesl: „*Světová válka je tady, vyhlazení Židů tudíž musí být nutným důsledkem.*“¹⁶⁸

V prosinci 1941 si Goebbels zapsal do deníku, že Hitler je odhodlán se Židů zbavit jednou provždy. V září 1942 navázal Hitler na své předešlé proslovy, ve kterých prorokuje zkázu evropského židovstva a mluví o tom, že se Židé „*již brzy přestanou smát úplně.*“¹⁶⁹ Vezmeme-li v úvahu i jazyk nacistů, kteří používali v případě konečného řešení eufemismy, je význam tohoto prohlášení naprosto zřejmý. Dalším jasným dokladem, že Hitler o probíhajícím vyhlazování věděl je také jeho prohlášení z března 1943, kdy podle jeho slov není potřeba schvalovat další protižidovský dekret, protože po válce žádní Židé v Německu nebudou.¹⁷⁰

David Irving se snaží bránit Adolfa Hitlera proti nařčením, že je strůjcem holocaustu, nikdo ale netvrdí, že za holocaust je odpovědný jen

¹⁶⁴ David Irving, www.adl.org

¹⁶⁵ Irving D., *Hitlerova válka*, str. 28; Walker A., Profile: David Irving, www.bbc.co.uk

¹⁶⁶ Bramsted E. K., *Hitler's War by David Irving – Review*, International Affairs

¹⁶⁷ Hilberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 28, Roberts A., *Ve vichru války*, str. 271

¹⁶⁸ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 270

¹⁶⁹ Hilberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 23

¹⁷⁰ tamtéž str. 29

a pouze Adolf Hitler. Je stejně absurdní tvrdit, že výhradním viníkem je právě on, jako označovat za jeho strůjce jiné nacisty, jak to činí David Irving. Adolf Hitler stál mimo byrokracii, a proto byl málokdy vydavatelem nebo autorem restriktivních protižidovských směrnic. Holocaust by také nikdy nedosáhl svého obudného rozsahu bez příčinnosti jednotlivých osob a úřadů zapojených do vyhlazování.¹⁷¹ Přes všechny tyto skutečnosti to byl ale právě Adolf Hitler, kvůli komu se všechny události vedoucí k provedení vyhlazování daly do pohybu a kdo je všechny dle nepřímých svědectví nacistických špiček jako Heydrich, Goebbels, Eichmann nebo Himmler výhradně schvaloval.¹⁷²

Jedním z pramenů, na základě kterého se David Irving snaží doložit svá přesvědčení ohledně Hitlera, jsou deníky prominentního nacisty Josepha Goebbelse. Na základě jejich dezinterpretace v *Hitlerově válce* tvrdí, že právě Goebbels a říšský šéf SS Heinrich Himmler¹⁷³ v roce 1942 Hitlerovi zamlčovali masakry Židů, které probíhaly na východní frontě. Z deníků vyplývá pravý opak, ale pasáže, které se Davidu Irvingovi nehodily do jeho schématu, prostě neodcitoval. Na základě mnoha dalších dokumentů je více než jasné, že všichni nacističtí funkcionáři zapojení do provádění masakrů na východní frontě, ale i do vyhlazování v koncentračních táborech se s Adolfem Hitlerem pravidelně scházeli nebo mu předávali informace o průběhu těchto vyhlazovacích akcí.¹⁷⁴ Paradoxem se stalo, jak se ukáže u soudního procesu, který proběhl o dekádu později, že ve vydání *Hitlerovy války* z roku 1977 mluví o holocaustu jako o historické události.¹⁷⁵

V knize se také Irving snaží tvrdit, že Hitler, který prohlašoval, že vyhubit Židy je jeho nezvratným cílem,¹⁷⁶ nebyl antisemita. Autor uvádí, že Hitler používal protižidovskou rétoriku pouze kvůli tomu, že si

¹⁷¹ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 266

¹⁷² Hilberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 24, 30

¹⁷³ Himmler byl říšským komisařem pro upevnění německé národnosti a z této pozice řídil brutální přesídlovací politiku v rámci okupovaných východních oblastí a byl iniciátorem vyhlazovacích akcí směřujících ke konečnému řešení. Müller H., *Dějiny Německa*, str. 292

¹⁷⁴ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 89, 90

¹⁷⁵ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 377

¹⁷⁶ Müller H., *Dějiny Německa*, str. 299

uvědomoval velký volební potenciál, který z ní plynul pro NSDAP. Od antisemitismu se měl oprostit v momentě, kdy v roce 1933 uchoopil moc nad Německem.¹⁷⁷ Hitler podle Davida Irvinga tedy proti Židům po roce 1933 nic neměl a dokonce se naopak snažil mírnit antisemitismus panující mezi ostatními nacisty.¹⁷⁸ Toto tvrzení pro něj slouží jako další doklad toho, proč nemůže být Adolf Hitler spojovaný s holocaustem. Jeho naplánování a provedení klade výhradně za vinu okruhu vlivných stranických činitelů, které nazývá „nacistickými gangstery“ v čele s Heinrichem Himmlerem.¹⁷⁹ David Irving v této souvislosti také využívá pravdivý argument, že Adolf Hitler na rozdíl od Heinricha Himmlera nikdy nenavštívil žádný koncentrační tábor.¹⁸⁰

V souvislosti s antisemitismem Irving naprosto překroutil i události ve varšavském ghettu na jaře 1943. Bestiální likvidaci povstání odůvodňuje ozbrojeným odporem Židů. Zcela stírá skutečný důvod povstání, které vypuklo kvůli nacistickým plánům na likvidaci ghetta.¹⁸¹ Byli to Židé, kdo se bránil nacistickému teroru, ne naopak, jak se autor snaží naznačit. Na základě naprosté manipulace s fakty kolem povstání ve varšavském ghettu se pak David Irving snaží podat ve zcela jiném světle i vyhlazování maďarských Židů. Pomocí manipulace se zaznamenanými rozhovory chce Irving dokázat, že Adolf Hitler se snažil premiéra Maďarska admirála Horthyho přemluvit k preventivní internaci maďarských Židů v koncentračních táborech, aby se Maďarsko vyhnulo podobné situaci, která nastala v Polsku. Ve skutečnosti rozhovory mezi Horthym a Hitlerem proběhly dávno před povstáním, a jak se ukáže v roce 1944, Hitlerovi nešlo o pouhou preventivní internaci. Maďarsko, které odmítlo Hitlerovy požadavky týkající se Židů, bylo v březnu 1944

¹⁷⁷ Irving D., Hitlerova válka, str. 25

¹⁷⁸ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 10

¹⁷⁹ David Irving, www.adl.org

¹⁸⁰ Irving D., Hitlerova válka, str. 25

¹⁸¹ Roberts A., Ve víchru války, str. 288

okupováno a do plynových komor v Osvětimi bylo posláno téměř půl milionu jeho židovských obyvatel.¹⁸²

David Irving při snaze vyložit Hitlera v příznivějším světle vycházel i z jeho výroků z října 1941 (*Hitler's Table Talk*). V nich ale ve skutečnosti Hitler mluví o Židech jako o rase zločinců a de facto prorokuje jejich vyhlazení. Irving tyto pasáže naprosto špatně interpretoval.¹⁸³ V době, kdy psal *Hitlerovu válku*, musel vycházet z anglického překladu těchto výroků z roku 1953, který byl ale špatný. Německý originál byl k dispozici až v roce 1980, takže když David Irving psal v 90. letech biografii Josepha Goebbelse, kde se na tuto konverzaci také odvolává, měl jej již k dispozici. Dopustil se ale zcela stejných dezinterpretací. Kombinoval anglický překlad a informace z originálu tak, aby zapadaly do obrazu Hitlera, který se snažil vytvořit.¹⁸⁴

Téma holocaustu není jediným objektem kritiky. David Irving se v této knize zcela v duchu revizionismu snaží vyložit celou druhou světovou válku. Adolf Hitler měl být velice frustrován, že došlo k ozbrojenému konfliktu a dle jeho vlastních slov k ní byl v podstatě donucen, protože Velká Británie pravidelně odmítala jeho nabídky na jednání ohledně nového uspořádání v Evropě.¹⁸⁵ Podle Irvinga pak hlavním důvodem útoku na SSSR byla snaha připravit právě Velkou Británii o spojence a oslabit tím její pozici. Toto tvrzení je částečně pravdivé, ale Irving se snaží bagatelizovat Hitlerovu nenávist vůči komunistickému zřízení v SSSR a také dlouhodobě proklamovanou válku za životní prostor na východě.¹⁸⁶

Zapojení Velké Británie do války je Davidem Irvingem velice kritizováno. Dle jeho vlastních slov šlo Spojené království do války, ve které nic nezískalo, ale právě naopak ztratilo své impérium. Hitlera si idealizuje do takové míry, že je přesvědčen, že Velká Británie měla

¹⁸² Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 95; Nejčastější otázky o holocaustu, www.jewishmuseum.cz; Hilberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 30

¹⁸³ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 74-77

¹⁸⁴ tamtéž

¹⁸⁵ Bramsted E. K., *Hitler's War by David Irving – Review*, *International Affairs*

¹⁸⁶ Showalter D. E., *Hitler's War by David Irving - Review*, *The American Historical Review*

s hitlerovským Německem uzavřít spojeneckou smlouvu, čímž by se vyhnula ničivým následkům války. Je až zarážející, kde bere David Irving jistotu, že by Hitler spojeneckou smlouvu vzhledem k tomu, jak dodržel například tu se SSSR, naplnil. V tomto ohledu je naprosto vypovídajícím následující Hitlerovo prohlášení: „*osobně bych nikdy nelhal, ale není žádná lež, kterou bych nebyl ochoten podstoupit ve prospěch Německa.*“¹⁸⁷

Hitlerova válka byla řadou recenzentů přijata s chválivými ohlasy, převažovala ale kritika a tato kniha byla dokonce označena za „*devíti set stránkovou studentskou seminární práci.*“¹⁸⁸ Irvingovy výzkumné metody byly kritizovány historiky jako Martin Broszat, Charles Syndor nebo Gitta Serenyová, kteří již v roce 1977 tvrdili, že David Irving manipuluje s fakty.¹⁸⁹ Vykreslení Hitlera, který v Říši představoval jedinou nespornou autoritu,¹⁹⁰ jako slabého vůdce na domácí frontě komentoval historik Alan Bullock slovy, že „*existuje takové množství důkazů, které stojí proti tomuto tvrzení, až je udivující, že někdo může něco takového tvrdit.*“¹⁹¹

Ještě tvrdší kritice Irvinga podrobil historik John Lukacs. Ten o Hitlerově válce mluvil jako o hrozné knize plné stovek chyb, včetně jmen, dat a bitev, které se ve skutečnosti nikdy neodehrály. Všechny nepravdy v knize jsou podle něj výsledkem špatného výzkumu a také předem stanoveným závěrům Davida Irvinga,¹⁹² který nabyl přesvědčení, že mu osud Hitlerova životopisce určil samotný Vůdce.¹⁹³ Hitlerova válka vyvolala poprask a řada recenzentů začala zpětně zkoumat Irvingovy předešlé práce, aby v nich našla stále se opakující vzorec chyb.¹⁹⁴

¹⁸⁷ Bramsted E. K., *Hitler's War* by David Irving – Review, *International Affairs*

¹⁸⁸ Showalter D. E., *Hitler's War* by David Irving - Review, *The American Historical Review*

¹⁸⁹ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 102

¹⁹⁰ Müller H., *Dějiny Německa*, str. 262

¹⁹¹ David Irving, www.adl.org

¹⁹² David Irving, www.adl.org

¹⁹³ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 47

¹⁹⁴ David Irving, www.adl.org

Spisovatelský elán Davidu Irvingovi rozhodně nechyběl. V ten samý rok, co vzbudil rozruch Hitlerovou válkou, mu vyšla další kniha - *Rommel: Liška pouště (The Trail of the Fox)*,¹⁹⁵ kterou následovala kniha *Válečná stezka (The War Path: Hitler's Germany, 1933 - 1939)*,¹⁹⁶ která doplňovala informace o Adolfu Hitlerovi, tentokrát však z jeho předválečného působení. Podobně jako v případě *Hitlerovy války* i tuto knihu napsal David Irving z perspektivy Adolfa Hitlera. *Válečná stezka* se své předchůdkyni nepodobá pouze stylem pohledu na dějinné události, ale i obhajobou Adolfa Hitlera a snahou vykreslit ho v přívětivějším světle. David Irving v této knize prohlašuje, že je jeho posláním zvrátit demonizaci Vůdcovy osoby, a z tohoto důvodu se ho snaží vylíčit jako obyčejného člověka.¹⁹⁷

Po obsahové stránce kniha nepřináší nic, s čím by se u Davida Irvinga jeho čtenáři již dříve nesetkali. Hitlera znovu popisuje jako sjednotitele Německa, zároveň ovšem i jako slabého státníka, kterého neustále oklamávali jeho nejbližší spolupracovníci. Odmítá Hitlerovu iniciativu v masakru jednotek SD, Křišťálové noci a znovu se snaží tvrdit, že vyhlazování Židů nevycházelo z jeho rozhodnutí. Poukazuje přitom na přepis rozhovoru mezi Himmlerem a Heydrichem z roku 1941. V něm je věta ve znění: „*transport z Berlína, žádná likvidace Židů.*“¹⁹⁸ Při prezentaci této věty jako důkazu, že Hitler zakázal vyhlazování, bere David Irving v úvahu pouze druhou část tohoto prohlášení. Ve skutečnosti se jednalo o jeden konkrétní transport, jak ostatně z věty jasně vyplývá. David Irving vždy vyžaduje nevyvratitelné důkazy, které by doložily tvrzení jeho oponentů, ale v tomto konkrétním případě nebere v úvahu žádný z nepřeberné řady dokladů o spojitosti Adolfa

¹⁹⁵ Česká verze-Rommel: Liška pouště, Brno, Bonus A, 1995

¹⁹⁶ Česká verze vyšla až ve společné reedici Hitlerova válka a válečná stezka let 1933 – 1945, Brno, Jota, 1998

¹⁹⁷ Waite G. L., The War Path: Hitler's Germany, 1933 – 1939 by David Irving – Review, The American Historical Review

¹⁹⁸ tamtéž

Hitlera s holocaustem a svou obhajobu Hitlerovy osoby staví na jediné větě, která je navíc vytržena z kontextu.¹⁹⁹

V následujících letech napsal knihy *The War between the Generals, Uprising!* (1981), *The Secret Diaries of Hitler's Doctor*, *The German Atomic Bomb: The History of Nuclear Weapon Research in Nazi Germany* (1983), *Morgenthauův plán (Der Morgenthau Plan/1986)*²⁰⁰ a *Churchill's War* (1987). Ta má být pokusem o pohled na válku ze strany tehdejšího britského premiéra. Churchilla zde vykresluje zcela v duchu revizionistické tradice jako válečného štváče, jehož politika Německo do války v podstatě donutila.²⁰¹ V ten samý rok vychází i kniha *Hess, the Missing Years* následovaná biografií *Göring: Biografie Hermann Göringa*²⁰² (*Göring/1989*).²⁰³ Irvingova bibliografie se skládá i z dalších knih, které budu jmenovat v další části své práce, která se věnuje dalšímu spisovatelovu období.

4.1.3 Ohlasy na Irvingovy práce

Lze obecně říci, že recenze Irvingových knih jsou plné protikladů. Jedněmi je ceněna jeho inteligence a hloubka vědeckého bádání a přínos, který David Irving učinil v oblasti dějin nacistického Německa. Z tohoto pohledu získal uznání například u historiků Hugh Trevor-Ropera²⁰⁴ AJP Taylora.²⁰⁵ *New York Review of Books* označil jeho bádání za nepostradatelné, co se pohledu na válku z pozice Německa týká. Naopak jsou mu vytýkány předpojatost, politická motivace, neodcitované pasáže a činění závěrů bez udání zdrojů, na základě kterých tak usuzuje. Nejtvrdší kritikové jej označili za manipulanta

¹⁹⁹ Waite G. L., *The War Path: Hitler's Germany, 1933 – 1939* by David Irving – Review, *The American Historical Review*

²⁰⁰ Česká verze-Morgenthauův plán, Žďár nad Sázavou, Sowulo Press, 2009

²⁰¹ David Irving, www.adl.org

²⁰² Česká verze-Göring: Biografie Hermann Göringa, Brno, Bonus A, 1997

²⁰³ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 10

²⁰⁴ Ocenil jeho neúnávnou vědeckou práci. *Irving's war*, www.bbc.co.uk

²⁰⁵ Walker A., *Profile: David Irving*, www.bbc.co.uk

historických pramenů, který chybně interpretuje zdroje, aby vyhovovaly jeho závěrům.²⁰⁶ Například historik Walter Laqueur působící na univerzitě ve Washingtonu D. C. (*Georgetown University*) Irvinga ve své recenzi k *Hitlerově válce* kritizoval za jeho styl psaní, který připomíná „obhajobu právníka, který od začátku až do konce ví, co zamýšlí dokázat...“²⁰⁷

Irving na kritiku odpověděl, že jeho práce jsou objektivní. Zdroje, na které zbytek historické obce spoléhal, označil za nepochopené a přístup svých „líných kolegů“²⁰⁸ ke zdrojům označil za laxní, protože se neobtěžovali zkoumat velké množství dosud neprobádaného materiálu týkajícího se nacistické éry. Místo výzkumu všichni ostatní badatelé, které ve svých pracích rád označuje v revizionistickém duchu jako „oficiální historiky“, se podle něj nechávají unést svými osobními postoji vůči osobě Adolfa Hitlera a čerpají navzájem a opakovaně ze svých prací.²⁰⁹ David Irving vlastní rozsáhlou sbírku původních nacistických dokumentů, proto málokdy čerpá z prací ostatních historiků. Možná proto u něj převládá přesvědčení, na základě kterého označil sám sebe za jediného experta, který umí prohlédnout původní zdroje.²¹⁰

Dějiny druhé světové války od ostatních autorů jsou dle něj chybné, protože pouze on vychází z dokumentů nalezených v archivech. Dalším zdrojem, ze kterého číší Irvingův pocit výjimečnosti, je paradoxně fakt, že nestudoval historii. To mu dává pocit, že „opravdovou“ badatelskou činnost provádí pouze on sám, protože není obeznámen s tím, co skutečná práce historika obnáší.²¹¹ Irving o sobě rád prohlašuje, že objevil zásadní informace vrhající zcela nové světlo na válečné události. Ve skutečnosti nikdy neobjevil nic, co by jakkoliv měnilo pohled na dějiny Třetí říše. Vzhledem k obrovskému množství materiálu v německých archivech nebyla nouze o časté objevy nových

²⁰⁶ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 14-18

²⁰⁷ David Irving, www.adl.org

²⁰⁸ Walker A., Profile: David Irving, www.bbc.co.uk

²⁰⁹ Irving D., *Hitlerova válka*, str. 26

²¹⁰ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 21, 22

²¹¹ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 26

informací, tudíž i kdyby opravdu narazil na nějaký přelomový materiál, nebyl by jediným badatelem, kterému se to povedlo. Podle kritiků je Irvingovo historické bádání na úrovni začínajícího historika, ale nedá se mu upřít záslužná práce v podobě rozhovorů s osobními asistenty Hitlera a jinými očitými svědky válečných událostí.²¹²

V průběhu 80. let se v rozhovorech, které podával médiím, začínají objevovat náznaky budoucího vývoje jeho názoru na holocaust. Když mluvil o počtu obětí nacistického vyhlazování Židů, odmítal odhadovat přesný počet (jako jasnou narážku na číslo 6 milionů) a hovořil o statisících nebo přibližně milionu mrtvých. Co možná největší minimalizace počtu obětí je jednou z metod popíračů holocaustu, jak zpochybnit systematické vyhlazování Židů, protože pak ztratí holocaust na své „výjimečnosti“. Naopak navyšování počtu obětí mezi německými civilisty slouží ke ztotožňování spojeneckého jednání s nacistickými válečnými zločiny. Přes to všechno nebyl popíračem holocaustu až do konce 80. let, kdy se stal zastáncem tzv. „osvětimské lži“.²¹³

4.1.4 Institute for Historical Review a DVU

Jako ostatní popírači se i David Irving pravidelně účastní výročních konferencí Istitutu pro historickou revizi (*Institute for Historical Review/IHR*). Poprvé se s ním dostal do spojitosti v roce 1983, kdy se zúčastnil páté konference pořádané IHR v Los Angeles. Zde měl přednášku na téma *Současná historie a historiografie*, na které zopakoval některé z tezí, které uvádí v *Hitlerově válce*. Ve spojitosti s Hitlerem zopakoval svou oblíbenou frázi, že byl „pravděpodobně největším přítelem Židů ve Třetí říši.“ S IHR spolupracuje dodnes, kdy

²¹² Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 23, Walker A., Profile: David Irving, www.bbc.co.uk

²¹³ Eagleton R., Postmodernismus a popírání holocaustu, str. 14; David Irving, www.adl.org

jsou skrze *Journal of Historical Review*²¹⁴ nabízeny a prodávány jeho knihy.²¹⁵

David Irving je často spojován a obviňován ze spolupráce s různými krajně pravicovými organizacemi. Jako první navázal spolupráci s tehdy západoněmeckou *Deutsche Volksunion (Německá lidová unie / DVU)* v roce 1982. DVU sice nebyla zakázanou stranou, ale byla vzhledem k názorovému profilu pod státním drobnohledem. Jejím stoupcům nebyl cizí rasismus, antisemitismus ani zlehčování nacistické minulosti Německa. Přesto byla Davidem Irvingem obhajovaná jako demokratická strana, protože ji demokratické instituce Spolkové republiky nezakázaly. Program DVU perfektně ladil s Irvingovými názory rehabilitujícími Hitlera a odsuzujícími Spojence, ale po Irvingovu definitivním příklonu k popíračům holocaustu se vedení strany začalo obávat možných problémů ze strany úřadů. I z tohoto důvodu Irving a DVU roku 1993 ukončili spolupráci.²¹⁶

4.2 David Irving – éra popírání po roce 1988

Dobou Irvingova příklonu k popírání holocaustu se stal rok 1988. V tomto roce se stal zastáncem a šířitelem „osvětimské lži“ a definitivně tímto krokem poznamenal svou pověst historika druhé světové války a autora u veřejnosti úspěšných knih o Třetí říši. K tomuto závěru ho vedla „odborná expertíza“ vypracovaná americkým samozvaným inženýrem a konstruktérem popravčích zařízení Fredem Leuchterem²¹⁷ sloužící jako soudní obhajoba pro proces s popíračem Ernstem Zundelem. Zundel byl v roce 1984 kanadskou vládou obžalovaný za podněcování k antisemitismu a z důvodu procedurálních chyb se v roce 1988 musel

²¹⁴webové stránky IHR dostupné z: www.ihr.org

²¹⁵ David Irving, www.adl.org

²¹⁶ David Irving, www.adl.org

²¹⁷ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 375

konat druhý proces. V době soudu s Zundelem o sobě Irving prohlásil, že vede intifádu jednoho muže proti oficiální historii holocaustu.²¹⁸

Leuchter navštívil v témže roce na popud Irvinga a dalšího popírače Rassiniera bývalé koncentrační tábory v Osvětimi-Březince a Majdanku, aby na základě jejich zadání zjistil, zda zde opravdu docházelo za druhé světové války k plynování Židů. Leuchter zde dle svého tvrzení prostudoval projektovou dokumentaci a na místech, kde se mělo odehrávat plynování, nelegálně odebral vzorky zdiva a odvezl je do USA, kde byly podrobeny testům. Výsledky svého „výzkumu“ zveřejnil pod jménem *Leuchterova zpráva: inženýrská zpráva o údajných popravčích plynových komorách v Osvětimi, Birkenau a Majdanku v Polsku (The Leuchter Report: An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau, and Majdanek, Poland)*. Leuchter došel na základě svých zkušeností z oboru k závěru, že k plynování Židů na místech, kde jsou dnes zbytky plynových komor, nedocházelo. Zároveň zpochybnil technickou proveditelnost zplynování uváděného počtu obětí.²¹⁹

David Irving po přečtení tohoto dokumentu prohlásil, že se jedná o přelomový objev a dodal, že při budoucím zkoumání dějin holocaustu historici nebudou moci opomenout dokument takové váhy, navíc napsaný někým z oboru, kdo dané problematice rozumí. Pokračoval, že je ohromený, s jakou vědeckou odborností bylo přistupováno k výzkumu a zpracování zprávy. Zároveň vyjádřil politování, že ho jako historika nenapadlo udělat podobný výzkum také.²²⁰

U soudního přelíčení později vyšlo najevo, že Leuchter inženýrský titul nemá a postrádá i dostatečné vzdělání, aby mohl provádět výzkumy podobného druhu. Zároveň se ukázalo, že jeho vědomosti o historii se z velké části zakládají na rozhovorech s Irvingem, Zundelem a

²¹⁸ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz; Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 204, 227

²¹⁹ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 376; Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 208

²²⁰ David Irving, www.adl.org

Faurissonem. Soudce prohlásil, že jeho názor „*nemá o nic větší hodnotu, než názor řadového turistu.*“²²¹ Tento názor podporuje i zjištění, že uvedená projektová dokumentace plynových komor se ukázala jako turistické informační letáky. Lživost Leuchterovy zprávy prokázal i holandský historik Robert Jan Van Pelt specializující se na koncentrační tábor v Osvětimi.²²²

Přestože se u soudu tato zpráva prokázala jako lživá, je i nadále jedním z hlavních přesvědčovacích materiálů popíračů holocaustu o „osvětimské lži“. David Irving k Leuchterově zprávě za účelem britského vydání zakoupil autorská práva a v roce 1989 ve svém nakladatelství vydal její knižní podobu, ke které napsal předmluvu. Ta se dá považovat za jeho opravdu první veřejné popíračské prohlášení.²²³ V této předmluvě mluví o tom, že nelze pochybovat o Leuchterových postupech, které ovšem soud naprosto rozmetl.²²⁴

V předmluvě k Leuchterově zprávě ukázal i svou antisemitskou stránku. Obvinil Izrael, že „ždímá“ z Německa válečné reparace na základě mýtu o plynových komorách.²²⁵ Ty označil za svatyně nového náboženství 20. století a o holocaustu píše jako o „*dobře financované a velmi úspěšné mediální kampani postavené na původním geniálním modelu britské válečné exekutivy pro vedení psychologické války*“ z roku 1942.²²⁶ David Irving zjevně již dlouho inklinoval k popření holocaustu a pouze čekal na vhodnou záminku. Tou se stala právě Leuchterova zpráva.

Na základě vyznění svých knih, hlavně pak *Hitlerovy války*, byl David Irving v hledáčku popíračů již delší dobu. Jakožto „historik“ revidující dějiny v proněmecký prospěch měl být jejich snahám jedině prospěšný. Popírači v čele s Faurissonem a žalovaným Zundelem byli

²²¹ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 208

²²² Van Pelt nebyl svědkem v tomto procesu, ale k Leuchterově zprávě se vyjadřoval v rámci procesu s Davidem Irvingem z roku 2000. Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

²²³ Eaglestone R., Postmodernismus a popírání holocaustu, str. 14; David Irving, www.adl.org

²²⁴ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

²²⁵ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 227

²²⁶ David Irving, www.adl.org

úspěšní právě až v roce 1988, kdy Irving svůj postoj vůči holocaustu po předložení Leuchterovy zprávy změnil. Irving byl z pozice historika svědkem obhajoby a napsal Zundlovi v souvislosti se soudním procesem dobrozdání, což byl pro dějiny popírání holocaustu významný mezník. Do té doby se totiž popíračům nepodařilo naklonit si na svou stranu jakéhokoliv „historika“, o což konkrétně u Irvinga usilovali přes deset let.²²⁷ Jakožto „soudní znalec“ ve svých důkazních materiálech, které měly podložit Zundlovy výroky, označil hlášení velitelů jednotek Einsatzgruppen o probíhajících hromadných popravách Židů na východní frontě za smyšlená. Vylíčil je pouze jako snahy vojáků dokázat svým nadřízeným, že odvádějí dobrou práci, a ti proto tyto statistiky nadsadili.²²⁸

4.2.1 90. léta

Na začátku 90. let uspořádal David Irving několik turné, kde na svých přednáškách dál šířil myšlenky Leuchterovy zprávy. Ta se přes svou lživost vyjadřovala pouze o koncentračních táborech v Osvětimi a Majdanku. David Irving však její vyznění v roce 1990 rozšířil na všechny vyhlazovací tábory. V souznění se svým novým názorem na holocaust David Irving přepracoval celé pasáže *Hitlerovy války* a odstranil z nich jakékoliv zmínky o vyhlazování Židů. Nahradil je termíny jako „*židovská tragédie*“ nebo „*nacistické špatné zacházení s Židy*“. Zároveň odstranil všechny zmínky o táborech smrti. Tuto novou verzi pak vydal v roce 1991.²²⁹

Na začátku 90. let začal dokonce zesměšňovat bývalé vězně koncentračních táborů. Přeživší v roce 1990 označil za duševně narušené jedince a lháře, kteří pouze stojí o finanční odškodnění. „Legendárním“ se stalo jeho prohlášení, že „na zadním sedadle vozu

²²⁷ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 377; Kryl M., Antisemitismus, rasismus, holocaust, str. 244

²²⁸ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 115

²²⁹ tamtéž str. 113; David Irving, www.adl.org

senátora Edwarda Kennedyho v Chappaquiddicku zahynulo víc žen, než v plynových komorách v Osvětimi“.²³⁰ V Kanadě v roce 1990 prohlásil, že zakládá asociaci *The Auschwitz Survivors, Survivors of the Holocaust and Other Liars*. Jméno této asociace ve zkratce A.S.S.H.O.L.E.S dává dohromady anglické slovo vulgárního významu.²³¹ Tyto své názory hlásal i v Německu, kde se pravidelně účastnil výročních setkání již zmíněné extremistické strany *Deutsche Volksunion* a jiných extremistických manifestací.²³²

Irvingovy aktivity se ale v Německu, kde je popírání holocaustu trestné, nesetkaly s pochopením u tamních orgánů a mnoho měst mu vystoupení zakázalo. Na začátku roku 1992 dostal za propagaci „osvětimské lži“ pokutu 10 000 marek. Na tu reagoval prohlášením, že v Osvětimi nebyly žádné plynové komory. Jeho vytrvalost mu zajistila ztrojnásobení pokuty a v roce 1993 i zákaz pobytu v Německu.²³³ Tímto krokem ze strany Spolkové republiky mu byl odepřen i přístup k německým archivům.²³⁴ Dalšími státy, které Irvinga vykázaly nebo mu zakázaly pobyt, byly v roce 1992 Kanada a Itálie a v roce 1993 Austrálie.²³⁵

Irvingova extremistická prohlášení a jeho příklon k popíračům holocaustu mu způsobily i jiné než cestovatelské potíže. Po jeho příklonu k popírání se od něj odvrátila všechna velká britská a později i americká nakladatelství, která ho až do začátku 90. let i vzhledem k výnosům z jeho knih, bez problému vydávala. Mimo odmítání nových rukopisů byly z tisku staženy i jeho starší knihy. Tento problém autor vyřešil založením vlastního nakladatelství *Focal Point Publications*, které mu pomohli sponzorovat jeho příznivci.²³⁶

²³⁰ Senátor Kennedy měl autonehodu, při které zahynula jeho spolujezdkyně. Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 378

²³¹ Assholes = hajzlové, český překlad asociace zní Osvětimští přeživší, přeživší holocaustu a další lháři. Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 131

²³² Lipstadt D. E., *Popírání holocaustu*, str. 30

²³³ David Irving, www.adl.org

²³⁴ David Irving: *Controversial scholar*, www.bbc.co.uk

²³⁵ Zeman P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz

²³⁶ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 19; David Irving, www.adl.org

Antisemitismus se z výroků a chování Davida Irvinga nevytratil ani v 90. letech. Na podzim roku 1992 přislíbil svou účast na světové antisionistické konferenci, která se měla konat ve Stockholmu. Švédská vláda ji však nakonec zakázala.²³⁷ Jeho antisemitismus lze zcela jasně vyčíst i z jazyka, který používá. Židy nazývá podle klasické postavy ze hry Kupec benátský od Williama Shakespeara „Shylocky“ (*Shylocks*) nebo je označuje jako „naše tradiční nepřátelé“. Jak bude v následujících letech opakovat ještě mnohokrát, je podle svého přesvědčení obětí židovského spiknutí. Jeho součástí je i holocaust, který Židé vymysleli, aby odvrátili pozornost od svých vlastních zločinů, například ve finančnictví, které Irving považuje za horší, než které spáchali nacisté za války.²³⁸

Za další doklad jeho antisemitismu lze pokládat prohlášení z roku 1993, ve kterém tvrdí, že židovští historici si vybírají pouze dokumenty, ve kterých je Hitler líčen pouze v nepříznivém světle. Irving v této době také zahájil *Kampaň za skutečnou historii* (*The International Campaign for Real History*), v jejímž rámci musí šířit „pravdu“.²³⁹ Toto jeho tažení za „pravdivé“ vykreslení dějin mu dle vlastních slov znemožňuje židovská komunita. Irvingova kampaň naštěstí naráží i u právních řádů zemí, ve kterých své „pravdy“ šíří.²⁴⁰

Antisemitismus je formu rasismu, a tudíž nemůže nikoho překvapit, že David Irving negativní emoce necítí pouze k Židům. V roce 1992 se nechal slyšet, že nemá nic proti „barevným“, kteří přijedou do Velké Británie za účelem turismu. Příčí se mu ale, aby mu „barevný“ televizní moderátor četl večerní zprávy. Irvingův rasismus vyplul na povrch i během soudního procesu v roce 2000. Soudní poradci měli k dispozici jeho deníky, v nichž měl zaznamenanou rasistickou říkanku,²⁴¹ kterou vymyslel v roce 1994 pro svou dceru. Vzhledem ke svým rasistickým názorům je vítaným hostem mnoha extremistických

²³⁷ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 37

²³⁸ David Irving, www.adl.org

²³⁹ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 25

²⁴⁰ tamtéž str. 26

²⁴¹ viz příloha

konferencí a oproti svým tvrzením se doložitelně v 90. letech několikrát zúčastnil akcí americké *Národní Aliance* (National Alliance).²⁴²

V této době navštívil i Argentinu a opět se nechal slyšet, že má nové informace vycházející z materiálů, které se tentokrát měly týkat Adolfa Eichmanna.²⁴³ Ani tentokrát, jak už tomu v případě Davida Irvinga bývá, se žádný světový objev nekonal. K tomuto případu nutno dodat, že je jasným dokladem Irvingovy manipulace s fakty. Ve svém článku o Eichmannovi totiž cituje jeho rozhovor s Heydrichem, kde pozdější zastupující říšský protektor Čech a Moravy mluví o rozkazu vydaném Hitlerem, který se týkal likvidace Židů.²⁴⁴ Irvingovi citováním rozhovoru dokládajícím holocaust zřejmě unikl protiklad vůči jeho popírání. Ze situace se snažil vybruslit tvrzením, že v tomto rozhovoru, ke kterému skutečně došlo, Adolf Eichmann záměrně lhal, aby mohl svalit vinu na Hitlera v případě, že by byl stíhán.²⁴⁵

David Irving se o svých knihách vyjádřil, že výnosy z nich jsou pro něj pojistkou na stáří, a proto někteří jeho kritici pochybují o opravdovosti jeho přesvědčení a považují ho spíše za exhibicionistu a oportunistu. Po vydání knihy *Hitlerova válka* byly jeho závěry historiky vyvráceny a ze strachu z možné ztráty čtenářské základny proto posunul svá tvrzení více do extrému, aby si zajistil čtenářské publikum z řad revizionistů a extremistů.²⁴⁶ Podle mého názoru by muselo jít o exhibicionismus až patologického rozměru, a proto pochybuji o správnosti tohoto pohledu na věc. Nemyslím si, že by prezentoval své historické polopravdy, aniž by nebyl alespoň z části přesvědčen o jejich pravdivosti.

Na základě svých aktivit v souvislosti s Leuchterovou zprávou byl David Irving ve Velké Británii terčem kritiky i ze strany parlamentu. To ovšem nevadilo novinám Sunday Times, které si jej v roce 1992 najaly

²⁴² David Irving, www.adl.org

²⁴³ Eichmann, který pořádal transporty z okupované Evropy holocaust označil jako „největší a nejvelkolepější tanec smrti všech dob.“ Roberts A., *Ve vichru války*, str. 289

²⁴⁴ Hilberg R., *Pachatelé, oběti, diváci*, str. 28

²⁴⁵ Zeman P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz

²⁴⁶ tamtéž

na překlad deníků nacistického ministra propagandy Josepha Goebbelse, které se našly v archivech v Moskvě. Vedení Sunday Times doufalo, že by se v archivech mohly nacházet materiály, které by vrhly nové světlo na holocaust. Noviny chtěly jen využít šance získat senzaci, najetí Irvinga ovšem vzbudilo široké pobouření, které ale noviny nebraly na zřetel a Irving do Ruska skutečně odjel a začal „bádat.“ Od vedení archivu dostal svolení okopírovat si dané materiály, avšak s čím Rusové nepočítali, bylo to, že David Irving z archivu vynesl více materiálů, než na které měl nárok a vyvezl je do ciziny.²⁴⁷

V roce 1996 vydal David Irving na základě těchto ruských archiválií knihu *Goebbels: pán myšlenek Třetí říše (Goebbels – Mastermind of the Third Reich/1996)*.²⁴⁸ V této knize autor uvádí vysokou kriminalitu Židů jako jeden z důvodů jejich perzekuce ze strany nacistů. Toto své tvrzení dokládá statistikami, které ovšem vycházejí z nacistických propagandistických zdrojů. Ani ty zřejmě nepodávaly dostatečnou oporu Irvingovým závěrům a proto zveličil a zmanipuloval i tyto „zdroje.“ V této knize se dopouští podobných aktů opakovaně a není výjimkou, když špatně překládá a interpretuje i snáze dohledatelné zdroje.²⁴⁹ Toto je jedním z mnoha dokladů toho, co si můžeme představit, když se David Irving chlubí tím, že podává dějiny Třetí říše objektivně, protože jako jediný čerpá z původních zdrojů a nenechává se ovlivnit zmanipulovanými pracemi ostatních historiků.

David Irving v této knize připouští vysokou úmrtnost Židů v táborech, ale pouze jako přirozený důsledek války. Osvětim označuje sice za brutální, ale pracovní tábor a Goebbelse se snaží na základě manipulace se zdroji vykreslit jako hlavního viníka holocaustu. Goebbels jakožto jeden z nejbližších Hitlerových spolupracovníků na protižidovské agresi nese svůj lví podíl,²⁵⁰ ale Goebbels byl spíše Hitlerovým následovníkem než jeho inspirací. Tato kniha je dalším dokladem toho,

²⁴⁷ Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 227, 228

²⁴⁸ Česká verze-Goebbels: Pán myšlenek Třetí říše, Brno, Books, 1998

²⁴⁹ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 54, 55

²⁵⁰ Müller H., str. 278

že David Irving opakovaně mění svůj pohled na holocaustu. Ještě ve vydání Hitlerovy války z roku 1991 maže jakékoliv zmínky o vyhlazování Židů, aby v roce 1996 učinil hlavním viníkem říšského ministra propagandy.²⁵¹

Joseph Goebbels podle Davida Irvinga dokonce lhal ve vlastním deníku, aby za zločiny proti Židům učinil zodpovědného Hitlera, zatímco byly jeho vlastní iniciativou. Naprosto zmanipulované výklady Goebbelsových deníků Irving používá v celé knize. Aby vykreslil Hitlera jako „největšího přítele Židů v Říši“, snaží se ho distancovat i od celoněmeckého pogromu z listopadu 1938, který vstoupil do dějin jako Křišťálová noc. I v tomto případě se jedná o dezinterpretace všech dostupných materiálů. Hitler naprosto doložitelně o přípravách tohoto pogromu věděl a rozhodně se jej nesnažil zastavit, jak se pokouší David Irving tvrdit.²⁵² Také zcizení archivních materiálů z Moskvy vypovídá o Davidu Irvingovi mnoho, ale rozhodně nepotvrzuje pověst profesionálního historika.²⁵³

4.2.2 Norimberk

V roce 1996 vyšla Davidu Irvingovi ještě jedna kniha - *Norimberk: Poslední bitva (Nuremberg: The Last Battle)*,²⁵⁴ V té používá klasickou popíračskou metodu týkající se zpochybnění důkazů dokládajících nacistické zločiny. Snaží se tvrdit, že mnoho očitých svědectví pochází od nacistických válečných zločinců, kteří kolaborovali se Spojenci a s vidinou nižšího trestu dosvědčili to, co se po nich vyžadovalo. Další svědectví označil za výsledek davové psychózy vězňů, která zkresluje skutečné zážitky z doby věznění.²⁵⁵ Dokumenty shromážděné k procesu s nacistickými pohlaváry samozřejmě jasně

²⁵¹ Zeman P., David Irving a osvětivská lež, www.holocaust.cz

²⁵² Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 57, 62

²⁵³ Zeman P., David Irving a osvětivská lež, www.holocaust.cz

²⁵⁴ Česká verze-Norimberk: Poslední bitva, Praha, Naše vojsko, 2009

²⁵⁵ Irvnig D., Norimberk: Poslední bitva, str. 243, 247

dosvědčovaly všechny zločiny, které za války spáchali, ale nehodí se do verze dějin šířených Davidem Irvingem. Proto v této knize proces označuje pouze za divadelní představení upřádané Spojenci za účelem potrestat německý národ jako celek,²⁵⁶ ve kterém prokurátoři falšovali předložené důkazy a vynucovali si přiznání obžalovaných.²⁵⁷

V souvislosti s popíráním holocaustu v knize uznává, že podmínky v koncentračních táborech byly kruté a nacisté v nich skutečně zavraždili obrovské množství lidí, ale opětovně se snažil doložit, že hlavní příčinou smrti v táborech byly epidemie.²⁵⁸ Podle Irvinga se počet obětí holocaustu ve výši 6 milionů objevuje v souvislosti s procesem, kdy americké židovské organizace, které chtěly, aby byl holocaust součástí obžaloby, „odhadly“ počet obětí nacistického běsnění na základě rozdílu mezi počtem Židů v Evropě v roce 1929 a jejich počtem po osvobození. Toto Irving komentuje následovně: „*Takto spatřila světlo světa cifra šest milionů, neměnná jako ruiny Panteonu a obrovská a legendární jako rhodský kolos*“²⁵⁹ a dále, že Židé přesvědčili norimberský tribunál o „*šesti milionech židovských obětí během činnosti, která byla později nazvána holocaustem.*“²⁶⁰

V kapitole věnující se konečnému řešení hojně cituje z výpovědí souzených nacistů, které si v průběhu procesu často protiřečily nebo se lišily v odhadech počtu obětí. Na základě často se měnících čísel Irving usoudil, že se zákonitě jedná o manipulace a smyšlenky, jejichž autory jsou Spojenci.²⁶¹ Zpochybněním výpovědí nacistů, které považuje autor za vynucené, napadá odhady počtu obětí holocaustu. V tomto případě může čtenář nabýt dojmu, což bylo zřejmě autorovým záměrem, jakoby snad odhadované počty zavražděných Židů vycházely z výpovědí souzených nacistů, a jelikož jsou tyto výpovědi smyšlené, je tomu tak i u počtu obětí holocaustu.

²⁵⁶ tamtéž str. 71

²⁵⁷ David Irving, www.adl.org

²⁵⁸ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 116

²⁵⁹ Irving D., *Norimberk: Poslední bitva*, str. 74

²⁶⁰ tamtéž str. 241

²⁶¹ tamtéž str. 248

Podle Irvingova názoru proběhla nacistická kampaň proti Židům ve „zmatku a dezorientaci“ a je „těžké pokoušet se tvrdit s určitou dávkou jistoty, co se skutečně stalo a co ne.“²⁶² Celou situaci „bádání“ dle autora velice znesnadňuje legislativa v zemích jako je Německo nebo Francie, která sankcionuje zlehčování nebo popírání nacistických zločinů.²⁶³ David Irving v této knize zpochybňuje výpovědi přeživších z koncentračních táborů a na základě nepřesností je automaticky považuje za lživé. Svědky de facto označil za nedůvěryhodné kolaboranty, zatímco obhajuje největší válečné zločince všech dob.

V 90. letech se činnost Davida Irvinga orientovala také na přednášky. V jejich rámci se soustředil na vysvětlování svého postoje k holocaustu. Podle vlastních slov ho označení za popírače holocaustu uráží, protože on holocaust nepopírá, pouze ho analyzuje. Prohlašoval, že nikdy nezpochybňoval masakry Židů na východní frontě, i když toto tvrzení odporuje výrokům, které pronesl u procesu s Zundelem v roce 1988. Údajně se pouze snaží kriticky rozebrat proces holocaustu a zjistit skutečný počet obětí, který rozhodně nedosahuje výše 6 milionů. Irving a ostatní popírači prohlašují, že v Osvětimi nemohlo zemřít šest milionů Židů. Ve skutečnosti ale žádný historik toto nikdy netvrdil.²⁶⁴

S přibývajícím kritikou vůči svým výrokům začal David Irving svá tvrzení o počtu obětí holocaustu postupně upravovat a v rozhovoru pro australskou televizi z roku 1995 uznal jako nejvyšší možný počet obětí čtyři miliony Židů. Ti ale měli zemřít převážně na epidemie. Když už tedy uzná počet obětí holocaustu v řádu milionů, odmítá verzi o systematickém vyhlazování.²⁶⁵ Toto konstatování je jen dalším z mnoha dokladů Irvingovy schopnosti improvizovat. Žádná z verzí jeho výroků pod náparem důkazů, které svědčí o opaku jeho tvrzení, nemá dlouhého trvání.

²⁶² Irving D., Norimberk: Poslední bitva, str. 242

²⁶³ tamtéž

²⁶⁴ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 119

²⁶⁵ tamtéž

V době po příklonu k teorii o „osvětimské lži“ David Irving zvolnil tempo při vydávání nových knih a věnoval se spíše přípravám na reedice svých starších prací. Takto v roce 2002 vyšla nová verze *Hitlerovy války* spojená s přepracovanou verzí *Válečné stezky*.²⁶⁶ V těchto novějších vydáních David Irving upustil od některých svých dřívějších tvrzení, za která byl opakovaně kritizován. V průběhu let se totiž otevřelo mnoho archivů, včetně těch v bývalém SSSR a s tím se objevilo mnoho průkazního materiálu, který jasně doložil, že se David Irving ve svých závěrech mýlil, což i on sám několikrát velmi neochotně přiznal.²⁶⁷

²⁶⁶ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 11

²⁶⁷ tamtéž str. 83

5 Holocaust před soudem

David Irving byl účastníkem soudní pře hned několikrát. V roce 1970 musel zaplatit odškodné za urážku na cti v souvislosti s knihou *The Destruction of Convoy PQ17*. Za již zmíněné tvrzení, že *Deník Anny Frankové* je podvrhem, musel platit odškodné Irvingův nakladatel. Žaloval novinářku Gittu Serenyovou, která ho označila za falzifikátora důkazů v souvislosti s Goebbelsovými deníky, na základě kterých Irving v roce 1996 publikoval Goebbelsovu biografii.²⁶⁸ Znovu v souvislosti se svou tvorbou musel platit soudní výlohy v procesu s nakladatelem knihy *The Assassination of Winston Churchill*.²⁶⁹ Ta napadala Irvingovy hypotézy z jeho knihy *Nehoda!*, že si bývalý britský premiér objednal odstranění polského předsedy vlády, který zahynul při nehodě letadla nad Gibraltarem v roce 1943.²⁷⁰

V roce 1993 vyšla americké historičce působící na univerzitě v Atlantě (*Emory University*) Deborah E. Lipstadtové kniha *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť* (*Denying the Holocaust: Growing Assault on Truth and Memory*),²⁷¹ ve které Irvinga mimo jiné označila za popírače holocaustu a antisemitu. Po jeho prohlášeních ze začátku 90. let to mohlo překvapit málokoho. Deborah Lipstadtová ho v knize vykreslila jako extrémně nebezpečného popírače, protože byl považován za historika.²⁷² Tato tvrzení nakonec stála na začátku jednoho z nejdůležitějších soudních sporů v dějinách, ve kterém figuroval holocaust. Alespoň tak tento proces prezentovaly mnohé sdělovací prostředky, ačkoliv znění žaloby se holocaustu vůbec netýkalo.²⁷³

²⁶⁸ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

²⁶⁹ Kniha pojednává o plánovaném atentátu na britského premiéra Churchilla, viz. Carlos Thomposn, *The Assassination of Winston Churchill*, Colin Smythe, Ltd, 1969

²⁷⁰ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 19, 31; David Irving, www.adl.org

²⁷¹ Česká verze-Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť, Praha, Paseka, 2006

²⁷² Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 378

²⁷³ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 39

David Irving žaloval profesorku Lipstadtovou na základě několika faktorů. Ten první byl finanční. Irving platil v souvislosti s předchozími soudními přemi vysoká odškodnění a zároveň v souvislosti se svou činností postupně přicházel o vydavatele. Svě knihy tedy musel začít vydávat na vlastní náklady. Irving od začátku procesu pevně věřil ve své vítězství a doufal tedy, že by si odškodněním od Lipstadtové finančně pomohl.²⁷⁴

Další faktor se týkal rozdílností v právních systémech v USA a Spojeném království. Její kniha v USA vyšla už v roce 1993, Irving ovšem podal žalobu až o tři roky později, když v roce 1996 nakladatelství Penguin Books vydalo knihu ve Velké Británii. David Irving samozřejmě po celé ty tři roky věděl, jak ho profesorka Lipstadtová ve své knize vykreslila, ale rozhodl se počkat až na britské vydání. Na základě amerického práva by totiž musel jako žalobce doložit, že o něm profesorka Lipstadtová záměrně a se zlým úmyslem lhala. Britské zákony v této problematice naopak stojí výrazně na straně žalobce a profesorka Lipstadtová tak musela doložit pravdivost svých prohlášení. Svou roli sehrál i fakt, že urážka na cti se ve Spojeném království může žalovat nejpozději tři roky od doby, co k ní došlo.²⁷⁵

Posledním faktorem byla urážka jeho ješitné osobnosti. Na základě knihy profesorky Lipstadtové totiž David Irving upadl u americké veřejnosti v nemilost a chystané vydání jeho knihy o Goebbelsovi v USA roku 1996 doprovázely protesty. Irvingovi nebyl tento projev nesympatií po vůli a požádal její britské nakladatelství o stažení knihy *Popírání holocaustu* z trhu. Vydavatelství Penguin Books toto odmítlo a David Irving tak oba aktéry v září 1996 zažaloval u britského Nejvyššího soudu v Londýně za pomluvu a urážku na cti.²⁷⁶ Dle vlastních slov se David Irving cítil neprávem označen za sympatizanta nacismu a obhájce Hitlera. Lipstadtová Irvinga označila z mimo výše zmíněných

²⁷⁴ David Irving, www.adl.org; Lipstadt D. E., *Historie před soudem*, str. 9

²⁷⁵ David Irving, www.adl.org

²⁷⁶ Zeman P., *David Irving a osvětivská lež*, www.holocaust.cz; Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 12, 28

antisemitismu a popírání i za manipulátora s fakty, čímž měla uškodit jeho pověsti „váženého historika“.²⁷⁷

Dříve než samotný soud začal, snažil se David Irving v roce 1998 o mimosoudní vyrovnání, což prezentoval jako velice velkorysý krok. Toto vyrovnání ovšem vyžadovalo úplné stažení knihy z oběhu a omluvu. Tento krok by sloužil jako precedent v záležitosti vydávání knih, které kritizují Irvinga a potažmo i ostatní popírače. Penguin Books proto toto vyrovnání odmítlo.²⁷⁸

Soudní řízení bylo nakonec zahájeno až v roce 2000 a to hlavně z důvodu fungování již zmíněného britského práva v souvislosti s urážkami na cti. Jak se zmiňuji výše, podle této normy musí žalovaný prokázat pravdivost svých tvrzení, a proto musí žalovaná strana shromáždit veškerý důkazní materiál, který musí předložit žalobci ještě před začátkem řízení. Obhajoba tak musela zahájit časově náročný proces shromažďování obrovského množství materiálů, které by svědčily v její prospěch.²⁷⁹

V případě tohoto procesu tedy musela žalovaná strana dokázat, že se Irving na základě překrucování faktů a ignorace existujících důkazů potvrzujících, že Osvětim byla vyhlazovacím táborem, „zpronevěřil svému poslání historika“.²⁸⁰ Soudy týkající se urážky na cti ve valné většině pronášejí rozsudky ve prospěch žalobců a Irving tedy doufal, že tento spor vyhraje a obhájí tak post historika i se svými tvrzeními, kterým by tímto vítězstvím dodal historickou legitimitu.²⁸¹

Právě kvůli možnému precedentu v případě dalších podobných žalob, prošla příprava obhajoby Deborah Lipstadtové velice pečlivým a zdoluhavým procesem. Žalovaná strana se rozhodla najmout si historiky, kteří ve svých soudních zprávách doloží existenci plynových komor v Osvětimi, existenci koordinovaného vyhlazování Židů a

²⁷⁷ Eaglestone R., *Postmodernismus a popírání holocaustu*, str. 12

²⁷⁸ Zeman P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz; Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 12, 28

²⁷⁹ David Irving, www.adl.org

²⁸⁰ Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 379

²⁸¹ Eaglestone R., *Postmodernismus a popírání holocaustu*, str. 22, 54

Hitlerovu participaci na této genocidě. Kvůli možným Irvingovým vytáčkám ohledně zaujatosti těchto odborníků byly všichni historici nežidovského původu. Holanďan Robert Jan Van Pelt zpracoval zprávu týkající se vyhlazovacího procesu v Osvětimi, Američan Christopher Browning se zabýval vyhlazováním Židů obecně a Němec Peter Longerich měl doložit Hitlerův antisemitismus a státem kontrolovanou podstatu vyhlazování.²⁸²

Kromě historiků byli najati i experti, kteří se měli zabývat Irvingovými vazbami na extrémní pravici a to hlavně v Německu. Jako poslední opěrný bod obhajoby byl profesor moderních dějin na univerzitě v Cambridgi Richard J. Evans, který měl zanalyzovat Irvingovu literární činnost a doložit tvrzení Deborah Lipstadtové, že se David Irving při psaní svých knih a článků dopustil falšování zdrojů. Jeho konečná zpráva předaná soudu čítala sedm set stran.²⁸³

Profesor Evans musel ale napřed prozkoumat Irvingovy knihy v různých vydáních, články, které publikoval prostřednictvím *Institutu pro historickou revizi (Institute for Historical Review)* a jeho webové stránky.²⁸⁴ V rámci procesu musel David Irving také zpřístupnit veškeré své materiály a záznamy činnosti, aby mohly být podrobeny soudní analýze. Potřebám odborníků obhajoby posloužily archivy v Německu, Rusku, USA a Izraeli. Izraelská vláda zpřístupnila Eichmannovu autobiografii, kterou sepsal v době, kdy byl za své válečné zločiny souzen v Jeruzalémě.²⁸⁵

5.1 Proces

David Irving, který se u soudu zastupoval sám, si po zahájení procesu, který trval od 11. ledna do 11. dubna 2000, velice užíval

²⁸² Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 33

²⁸³ David Irving, www.adl.org

²⁸⁴ dostupné z: www.fpp.co.uk

²⁸⁵ Evans R. J., *Lži o Hitlerovi*, str. 34, 36

pozornosti novinářů. Narozdíl od žalované Deborah Lipstadtové. Ta odmítla křížový výslech a jakákoliv interview.²⁸⁶ Toto autorčino jednání vychází z jejího postoje nediskutovat s popírači, protože taková diskuze jim dodá na vážnosti a udělá z nich druhou stranu „sporu.“²⁸⁷ Jenže v otázce o existenci holocaustu se není o co přít. Média se o tento postoj nikdy nezajímala, a prostor tak byl vyhrazen pouze Irvingovým teoriím.²⁸⁸

Od začátku procesu Irving tvrdil, že celý soud bude o svobodě slova. Deborah Lipstadtovou označil za součást židovského spiknutí proti jeho reputaci snažící se zastavit jeho vystupování v jednotlivých zemích a zabránit vydávání jeho knih. Židé si podle něj moc dobře uvědomují, že ten, kdo lže o dějinách, jsou oni, a proto se ho snaží všemožně zastavit. Tvrzení o svobodě slova se chytilo mnoho novinářů, kteří zcela ignorovali, že ten, kdo celý proces vyvolal, byl právě David Irving, který chtěl umlčet své kritiky. Naopak žalovaná profesorka Lipstadtová byla často vykreslována jako nenávistná osoba a proces byl častokrát označen jako důsledek stupňujících se provokací americké a izraelské židovské lobby za účelem Irvinga umlčet. Místo toho se soud stal svědkem popírání holocaustu a Irvingovi se dostalo světové publicity.²⁸⁹

Hlavní náplní soudu bylo dokázat, že se David Irving dopouští manipulace s fakty, což byl také předmět žaloby. V souvislosti s tím u soudu vypovídal již zmíněný profesor Evans. Ten potvrdil, že David Irving je opravdu odborníkem na dějiny Třetí říše. Zároveň ale dodal, že je šokovaný rozsahem zkreslování a zatajování historických skutečností, kterého se Irving, prezentující se jako historik, dopouští. Evans u soudu projevil své přesvědčení, že David Irving ve svých knihách manipuluje s dějinami a uvádí nepravdy zcela záměrně, což je o to víc šokující. Spoléhá při tom na nedostatek času a možností čtenářů ověřit si tvrzení,

²⁸⁶ Popírači nejsou seriózní stranou v diskusi o holocaustu vzhledem k jádru jejich teorií. Lipstadt D. E., Popírání holocaustu, str. 12

²⁸⁷ tamtéž str. 11

²⁸⁸ Zeman P., David Irving a osvětivská lež, www.holocaust.cz

²⁸⁹ Evans R. J., Lži o Hitlerovi, str. 27-30

kteřá uvádí ve svých knihách.²⁹⁰ Toto zjištění je zcela v rozporu s Irvingovým prohlášením, že se v nejhorším případě dopustil „*nějakých neúmyslných historických chyb*.“²⁹¹

Dalším zásadním momentem procesu bylo svědectví již zmíněného historika Van Pelta. Ten vypracoval podrobnou analýzu prokazující skutečný záměr koncentračního tábora v Osvětimi, kterou soudu předložil v červnu 1999. Na vyznění Van Peltovy zprávy David Irving reagoval tvrzením, že neexistuje jediný dokument, který by zmiňoval, že Osvětim byla vyhlazovacím táborem. Nacisté vyhlazování pojmenovávali různými jmény, nikoho tedy nepřekvapí, že se v jejich dokumentech nemluví o Osvětimi jako o táboře smrti. Na konci války navíc došlo ke zničení velkého množství dokumentačního materiálu. Irving tímto svým tvrzením zpochybnil všechny ostatní doklady prokazující skutečnost pouze na základě jednoho chybějícího článku skládačky. Tato situace se v průběhu procesu opakovala několikrát.²⁹²

Při křížovém výslechu mu byla položena otázka, zda považuje holocaust za systematické vraždění nevinných lidí. Odpověděl, že když bude vypuštěno slovo systematický, může s tímto tvrzením souhlasit. Tato výpověď zpochybňující státem prováděné vyhlazování je jasným dokladem jeho revizionistických snah. V souvislosti s tímto prohlášením pak nemůže nikoho překvapit Irvingova neustále se opakující potřeba dokázat nulovou spojitost Adolfa Hitlera s holocaustem.²⁹³

Mezi Irvingova stěžejní popíračská prohlášení u soudu patří jeho označení plynových komor za plynotěsné letecké kryty. Dále také vysvětloval nutnost přítomnosti krematorií v táborech. Ta byla dle jeho názoru v táboře zapotřebí, protože Němci se obávali vzniku různých epidemií. Van Pelt tyto báchorky jednoznačně vyvrátil na základě dochované stavební dokumentace, kde se výraz plynová komora vyskytuje hned několikrát. Jak píše v předchozí kapitole, na základě Van

²⁹⁰ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz; David Irving, www.adl.org

²⁹¹ Lipstadt D. E., *Historie před soudem*, str. 354

²⁹² Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětim: 1270 až současnost*, str. 379

²⁹³ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

Peltových analýz se také podařilo prokázat, že Leuchterova zpráva je nepravdivá, protože stojí na expertízách vycházejících ze špatných informací, a proto se závěry této zprávy nedají považovat za průkazní. Naopak Van Peltovi se podařilo prokázat, že Leuchterovou zprávou zpochybňované plynové komory opravdu sloužily ke všeobecně známému účelu.²⁹⁴

Nejpádnejším Irvingovým argumentem za účelem dezinterpretace plynových komor bylo tvrzení, že se jejich v ruinách v Osvětimi nenašly průduchy, kterými byl do plynové komory spouštěn kyanid. Pomocí argumentu, že se nenalezly ony průduchy, se popírači snaží obecně zpochybnit výpovědi očitých svědků, na kterých stojí značná část historické rekonstrukce holocaustu. Irving tak v souvislosti s průduchy opětovně napadl nespočet faktů a očitě svědky označil za lháře. Na základě jednoho chybějícího článku v nepřeborném množství podkladů dokazujících existenci plynových komor, se Irving snažil soud přesvědčit o opaku. Po celou dobu trvání přelíčení donekonečna opakoval slogan „*žádné průduchy, žádný holocaust*“, který si vypůjčil od Roberta Faurissona.²⁹⁵

Irving a ostatní popírači na průduchy rádi spoléhají. Je jim totiž jasné, že v rozvalinách krematorií se jen těžko podaří cokoliv zcela přesně identifikovat. Nejde tedy o to, že průduchy neexistovaly,²⁹⁶ ale v době soudu nebyly jasně a prokazatelně rozpoznány. Přestože existují očitá svědectví i fotografie²⁹⁷, na kterých jsou zachyceny, popírači trvají na tom, že je potřeba je hmotně doložit. Irvingovy argumenty nakonec nebyly uznány za přesvědčivé a soudce Gray celou záležitost komentoval slovy, že „*chybějící průduchy ve stropě márnice v krematoriu II rozhodně nestačí k odmítnutí všech předložených důkazů*“.²⁹⁸

²⁹⁴ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 380

²⁹⁵ Dworková D., Van Pelt R. J., Osvětim: 1270 až současnost, str. 381

²⁹⁶ Průduchy se v rozvalinách podařilo identifikovat krátce po procesu v létě roku 2000, tamtéž str. 383

²⁹⁷ Van Pelt je předložil jako důkazní materiál. Dworková, tamtéž str. 381

²⁹⁸ tamtéž str. 383

Dva svědky vypovídající za žalující stranu se Irving snažil využít pro podepření svých tvrzení. Prvním svědkem byl profesor Donald Cameron Watt, který měl potvrdit jeho teze distancující Hitlera od Šoa. Druhým svědkem byl vojenský historik John Keegan. Ten potvrdil Irvingův post jakožto znalce druhé světové války a Třetí říše, ale zároveň podotkl, že *„je perverzní tvrdit, že Hitler nevěděl o holocaustu.“*²⁹⁹

5.2 Verdikt

Proces vedený soudcem Charlesem Grayem nakonec vynesl jiný rozsudek, než v jaký David Irving doufal a dal za pravdu žalované straně. Soudce Gray postupně vyčítal všechny události, ve kterých se David Irving snažil podat historii v jiném světle, a ve kterých se na základě nevyvratitelných důkazů mýlil. Na základě tohoto výčtu pak prohlásil, že David Irving je bezesporu popírač holocaustu. U soudu byla znovu vyvrácena věrohodnost Leuchterovy zprávy, o kterou David Irving opíral svoje popírání. Podle soudu jsou doklady svědčící o existenci plynování v Osvětimi tak jednotné, že není důvodů o něm jakkoliv pochybovat, natož na základě tak nedostatečného dokumentu jakým je právě Leuchterova zpráva.³⁰⁰

Jako nejtěžší zásah pro jeho profesi historika bylo konstatování, že falšuje důkazy na základě manipulace a překrucování faktů tak, aby se hodily do jeho verze historie. Soudce Gray prohlásil, že *„všechny Irvingovy manipulace společně tíhnou k ospravedlnění Hitlera nebo reflektují Irvingovy sympatie s nacistickými vůdci.“*³⁰¹ Tato pasáž rozsudku se týkala i jeho líčení bombardování Drážďan jako spojeneckého zločinu. V tomto případě totiž podle soudu vycházel ze

²⁹⁹ Zeman P., David Irving a osvětimská lež, www.holocaust.cz

³⁰⁰ Lipstadt D. E., Historie před soudem, str. 352

³⁰¹ David Irving, www.adl.org

špatných statistik, dezinterpretoval výpovědi svědků a jeho odhady obětí náletu se neopírají o „*jakýkoliv důkazní základ*.“³⁰²

Dále byl soudem označen za antisemitu a rasistu, který na Židy útočí na základě rasových předsudků a jeho kritika vůči nim je pouze předpojatým hanobením židovské rasy a národa.³⁰³ Byl usvědčen i ze styků s neonacistickou scénou. Soudce Gray vyjádřil svůj názor slovy, že „*David Irving si nemohl nevšimnout, že Nacionální Aliance (National Alliance) je neonacistickou a antisemitskou organizací*.“³⁰⁴ Zproštěn viny byl pouze pro nedostatek důkazů v případě manipulace s archivními materiály v Moskvě.³⁰⁵

Konečný verdikt tedy ve zkratce zněl, že David Irving je rasista, antisemita a popírač holocaustu, který úmyslně překrucuje historická fakta.³⁰⁶ Bylo stanoveno, že musí uhradit soudní výlohy ve výši dvou milionů liber a nakladatelství Penguin Books i odškodné sto padesát tisíc liber. Proti rozsudku se David Irving odvolal z důvodu podezření na procesní chyby ze strany soudce a žalovaná strana se dožadovala vyššího odškodnění.³⁰⁷ Nejpádnejším důvodem Irvingových snah o odvolání však byla výše náhrad, kvůli kterým, jak sám prohlásil, mu hrozil bankrot. Všechny odvolací žádosti ohledně nového procesu byly soudem v červenci 2001 zamítnuty.³⁰⁸

Tento soudní proces se někdy nazývá jako Holocaust před soudem. Byl velice důležitý, protože byla na základě vědeckých podkladů jednoznačně vyvrácena teorie o „osvětimské lži“. Soud s Irvingem se zároveň stal precedentem pro případné budoucí soudní pře s dalšími popírači. Těm tento proces velice ztížil jejich snahy dál šířit

³⁰² Lipstadt D. E., *Historie před soudem*, str. 353

³⁰³ David Irving, www.adl.org; Lipstadt D. E., *Historie před soudem*, str. 353

³⁰⁴ David Irving, www.adl.org

³⁰⁵ Zeman, P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz

³⁰⁶ Eaglestone R., *Postmodernismus a popírání holocaustu*, str. 22, 54

³⁰⁷ Zeman P., *David Irving a osvětimská lež*, www.holocaust.cz

³⁰⁸ David Irving, www.adl.org

lži o holocaustu, a jak se nechal slyšet Ernst Zundel, může za to především sám David Irving, kvůli způsobu jakým se sám obhajoval.³⁰⁹

³⁰⁹ Zeman P., David Irving a osvětinská lež, www.holocaust.cz

6 Působení Davida Irvinga po soudním procesu

Ačkoliv na základě soudního rozsudku David Irving utrpěl zřejmě nenapravitelnou škodu na své reputaci, zůstává jednou z nejviditelnějších a nejdůležitějších postav světového popírání holocaustu. Mnoho jeho přednášek a plánovaných vystoupení bylo po zjištění jeho spojitosti s popíráním holocaustu zrušeno a průběh mnoha jiných monitoruje policie kvůli možnému porušování místních zákonů. Přesto nadále pořádá setkání v rámci konferencí za „skutečnou historii“ (*Real History Conferences*), které pořádá v Evropě i v USA.³¹⁰

Prohraný proces ovlivnil jeho následující aktivity především kvůli výši finančních náhrad. David Irving nebyl schopen splácet soudní výlohy a udělenou pokutu a v březnu 2002 musel vyhlásit bankrot a prodat svůj dům.³¹¹ Zároveň prohlásil, že profesorka Lipstadtová ho nezničila pouze po finanční stránce, ale její kniha také zapříčinila vlnu nenávisti namířenou proti jeho osobě.³¹²

David Irving zůstává aktivní především prostřednictvím svých webových stránek,³¹³ jejichž pomocí například projevil vděčnost soudci Grayovi, který rozhodoval spor s profesorkou Lipstadtovou za to, že ho označil za antisemitu. Díky tomu se tak nyní může opravdu vyjadřovat. Za zmínku určitě stojí i informace z roku 2008, kdy se vyjadřoval ke zvolení Baracka Obamy prezidentem USA. Podle Davida Irvinga jsou za to odpovědní Židé, kteří ho považují za snadno manipulovatelnou osobu. Volbu Obamy také označil za „obrovskou, ale ne konečnou urážku bílé Ameriky.“³¹⁴

Irvingovy aktivity jsou často terčem protestních akcí, kterých se účastní víc lidí, než jeho přednášek. Co se Evropy týká, Irving má opravdu široký záběr a své názory stihl i přes nesouhlasné projevy

³¹⁰ David Irving, www.adl.org

³¹¹ Walker A., Profile: David Irving, www.bbc.co.uk

³¹² Holocaust denier bankrupt, www.bbc.co.uk

³¹³ www.fpp.co.uk

³¹⁴ David Irving, www.adl.org

spojené s jeho přítomností, představit mimo rodnou Británii v Maďarsku (2003, 2007) Španělsku (2007), Polsku (2007, 2010) Irsku (2008) a Norsku (2009). S rokem 2009 je spojen i útok na Irvingovy webové stránky, ze kterých byl smazán jejich obsah. Zároveň se stal terčem hackerského útoku a jeho korespondence se svými příznivci, včetně jejich osobních informací, se objevila na serveru WikiLeaks. Davida Irvinga tato „nepříjemnost“ dle jeho slov stála několik tisíc dolarů.³¹⁵

V únoru roku 2006 stál Irving znovu u soudu. Tentokrát ve Vídni, kde čelil obviněním za popírání holocaustu, což je v Rakousku trestné. Hrozilo mu až deset let vězení.³¹⁶ Popírání se dopustil během návštěvy země v roce 1989 při svých proslovech na neonacistických akcích. Irving si byl vědom, že když přijede do Rakouska, hrozí mu stíhání. Přesto v listopadu 2005 přicestoval, aby se zúčastnil akce extrémní pravice. Při té příležitosti byl ve Štýrsku ihned zatčen. Dle vlastních slov do Rakouska přijel, protože se chtěl pobavit při provokaci rakouských úřadů.³¹⁷

Ještě před začátkem přelíčení David Irving reportérům řekl, že není popíračem holocaustu. O historii řekl, že: *„je jako strom v růstu. Čím víc víte, čím víc dokumentů se vám stane dostupnými, tím více se naučíte a od roku 1989 jsem se toho naučil hodně.“*³¹⁸ Během soudu se poté ke svým prohřeškům proti rakouským zákonům přiznal, ale tvrdil, že názor na holocaust změnil v roce 1991 po přečtení deníků Adolfa Eichmanna. Uznal, že bylo chybou tvrdit neexistenci plynových komor v Osvětimi. Dále prohlásil: *„v žádném případě nepopírám, že nacisté zavraždili miliony lidí.“*³¹⁹ V souvislosti s tímto tvrzením ale zpochybnil všeobecně uznávaný počet židovských obětí během holocaustu a číslo 6 milionů označil za symbolické. V souvislosti s těmito prohlášeními ještě dodal: *„Neznám přesný počet obětí. Nejsem odborníkem na holocaust.“* Soud svým tvrzením o změně názoru nepřesvědčil, protože

³¹⁵ David Irving, www.adl.org

³¹⁶ Irving admits Holocaust ‚mistake‘, www.bbc.co.uk

³¹⁷ David Irving, www.adl.org; Timeline: David Irving’s battles, www.bbc.co.uk

³¹⁸ Irving admits Holocaust ‚mistake‘, www.bbc.co.uk

³¹⁹ tamtéž

Irving doložitelně holocaust popíral i po roce 1991. Při rozhodování o jeho vině se přihlíželo i k rozsudku z roku 2000, kdy mu bylo v Londýně prokázáno, že je aktivním popíračem holocaustu.³²⁰

Soud mu udělil tříletý trest vězení, ze kterého si David Irving odpykal třináct měsíců. Poté byl předčasně propuštěn a v prosinci 2006 vyhoštěn ze země. Během čekání na deportaci z Rakouska udělil rozhovor francouzské agentuře AFP, během kterého defacto označil Židy za příčinu všech válek v dějinách. Tato rétorika plně koresponduje s jeho dřívějším antisemitským tvrzením, že válečné utrpení Židů bylo pouze logickým vyústěním jejich podvratného chování, které válku způsobilo. Po příjezdu do Velké Británie si během rozhovoru pro noviny neodpustil znovu poznamenat, že udávaný počet židovských obětí války je přemrštěný.³²¹

Odsouzení Davida Irvinga za popírání holocaustu rakouským soudem vyvolalo opět debatu na téma svobody slova. Ve vzniklé debatě se diskutovalo hlavně o tom, zda nestačí Irvingovy myšlenky jednoduše vyvrátit pomocí odborné debaty, místo zapojování justice různých zemí. K této debatě se například vyjádřil v rozhovoru pro německý magazín Spiegel německý historik Hans Ulrich Wehler. Prohlásil, že „*popírání tak nepředstavitelné vraždy milionů lidí... nemůže být považováno za něco, na co se má vztahovat svoboda projevu.*“³²² Na adresu Irvinga dále pronesl: „*Nedokážu si představit, že by člověk, který neoddiskutovatelně zná materiály a celý život zasvětil studiu moderních dějin Německa, až nyní objevil důkazy, že zde opravdu byla hromadná vražda.*“³²³ Reagoval tak na Irvingovo tvrzení, že na holocaust změnil názor. Spiegel si zároveň všiml, že někteří evropští novináři označili hon na osobu Davida Irvinga za pokrytectví, protože ve stejné době byly otištěny karikatury Proroka Muhammada, jejichž vydavatelé neskončili

³²⁰ David Irving, www.adl.org

³²¹ tamtéž

³²² Pity for this man is out of place, www.spiegel.de

³²³ tamtéž

před soudem, ačkoliv pobouřili a urazili miliony muslimů po celém světě.³²⁴

Svoboda projevu byla středem pozornosti i v roce 2007 v Británii. David Irving byl pozván, aby se zúčastnil debaty právě na téma svobody slova v rámci *Oxford Union Society*. Toto pozvání vyvolalo vlnu nevole mezi politiky, lidsko-právními organizacemi a studenty. Přesto se Irving společně s dalšími kontroverzními osobnostmi britské pravicové scény³²⁵ této debaty zúčastnil. Debata byla nakonec přerušena z důvodu vniknutí demonstrantů do budovy. Jeden z nich novinám na adresu Davida Irvinga sdělil, že „*toto nemá se svobodou slova co dělat. Zde se jedná o snahy dodat fašizmu důvěryhodnost, aby se stal součástí mainstreamu.*“³²⁶ Na protest proti jeho pozvání z této univerzitní debatní společnosti odstoupilo několik jejích členů a několik ohlášených přednášejících zrušilo svou účast. V prosinci téhož roku měl proslov v Barceloně, ve kterém tvrdil, že počet židovských obětí nacistické perzekuce se pohybuje mezi 2 až 3 miliony lidí.³²⁷

I nadále se účastní setkání a předvolebních akcí mnoha extrémistických politických uskupení. Jednoho takového mítinku se zúčastnil v březnu 2007 v Budapešti. Jednalo se o předvolební akci nacionalistické *Strany maďarské spravedlnosti a života* (MIÉP), na jejíchž setkáních byl hostem už v předešlých letech. David Irving se v průběhu své kariéry dotkl i maďarských dějin. Ve své knize *Povstání!* (Uprising!) popisuje revoluci z roku 1956, která byla dle jeho výkladu v podstatě protižidovským povstáním.³²⁸

V roce 2009 vyšla najevo Irvingova spolupráce se Společností svatého Pia X. (*Society of Saint Pius X.*), kterou vede biskup Richard Williamson. Irving s Williamsonem udržoval korespondenci, kterou na začátku roku 2009 zveřejnily noviny *Times*. Z této korespondence

³²⁴ Pity for this man is out of place. www.spiegel.de

³²⁵ Mezi účastníky byl i předseda krajně pravicové Britské národní strany (*British National Party*) Nick Griffin. Angry scenes greet Oxford debate, www.bbc.co.uk

³²⁶ tamtéž

³²⁷ David Irving, www.adl.org

³²⁸ tamtéž

vyplývá, že Williamson žádal Irvinga o asistenci při stanovení „objektivní pravdy“ ohledně skutečného dění v Osvětimi a dalších koncentračních táborech. Irving na tuto výzvu Williamsovi odpověděl, že v Osvětimi nebyly žádné plynové komory, ale k vyvražďování docházelo v jiných táborech. Zároveň si neodpustil poznámku ve smyslu, že Židé neuznávají jinou verzi holocaustu než tu, kterou sami prezentují.³²⁹

V roce 2009 spustil nové webové stránky, prostřednictvím kterých nabízí nacistické upomínkové předměty, včetně údajných pramenů vlasů Adolfa Hitlera nebo jeho vycházkovou hůl. Ceny položek se pohybují i v řádech deseti tisíců liber, což je podle Davida Irvinga jediná možnost, jak si vydělávat poté, co v roce 2002 musel vyhlásit bankrot. Provozování podobných stránek odsoudilo mnoho organizací bojujících proti antisemitismu, ale v Británii takové jednání, na rozdíl například od Německa nebo Polska, není ilegální.³³⁰

Za zmínku stojí Irvingova návštěva Polska v září 2010. Za 1500 liber na osobu vedl skupinu zájemců, se kterou navštívil místa s nacistickou minulostí, mezi nimiž byl třeba vyhlazovací tábor v Treblince. Proti této návštěvě proběhlo několik protestů, na které Irving reagoval slovy, že Polsko by za jeho přítomnost mělo být vděčné a popíračům vzkázal, že se nemohou více mýlit, pokud si myslí, že se holocaust nestal.³³¹ Koncentrační tábor v Osvětimi na program zájezdu ovšem chyběl. Irving se nechal slyšet, že Židé z něj udělali výnosnou turistickou atrakci. V průběhu mimo jiné prohlásil, že Adolf Hitler byl jednou z největších osobností, kterou Evropa měla za několikset let.³³²

USA navštěvoval v rámci svých turné pravidelně v letech 2008 – 2011. V létě roku 2010 například uspořádal přednášky pro sympatizanty neonacismu. Z toho důvodu se konaly na blíže neupřesněných místech. Jeho poslední aktivity na půdě Spojených států proběhly na jaře roku 2011, kdy se svým turné *Život a smrt Heinricha Himmlera, Hitlerova*

³²⁹ David Irving, www.adl.org

³³⁰ Holocaust denier David Irving sets up Nazi memorabilia website, www.telegraph.co.uk

³³¹ David Irving claims Poland should be „grateful” for his Nazi tours, www.telegraph.co.uk

³³² David Irving, www.adl.org

poručíka. 44 let za 44 minut (The Life and Death of Heinrich Himmler, Hitler's Lieutenant. 44 years in 44 minutes) procestoval několik států Unie.³³³

³³³ David Irving, www.adl.org

7 Závěr

Ve své práci jsem se věnoval postavě britského „historika“ Davida Irvinga od počátku jeho kariéry, coby nadějného a velmi úspěšného mladého spisovatele, jehož přesvědčení se stalo pánem jeho myšlenek, což u člověka, který se prezentuje jako historik, není obecně řečeno přijatelné. S postupem let jeho antisemitský a rasistický náhled na svět zcela ovládl jeho myšlení, což se odrazilo i na jeho textech a výrocích. David Irving vždy tvrdil, že se nebude spoléhat na výzkumy ostatních historiků zabývajících se dějinami nacistického Německa a druhé světové války a zahájil vlastní výzkum, na jehož základě si vždy snažil vydobýt renomé svědomitého badatele.

Tuto pověst by získal, kdyby se držel svých výroků, že jako jediný doopravdy prohlédl nacistické dokumenty. Místo toho nastoupil cestu pokusu o přepsání dějin dle svého mínění, které ale často nekoresponduje s nevyvratitelnými důkazy. V průběhu své kariéry ale nezůstal pouze u snah revidovat druhou světovou válku směrem k nacistické rehabilitaci, ale nechal se ovlivnit naprosto scestnými argumenty popíračů holocaustu. Vzhledem ke svým výrokům před přijetím víry v „osvětimskou lež“ směřoval k popírání holocaustu již dlouho, a jakožto známá osobnost se stal jedním z jeho nejviditelnějších a bohužel i nejhlasitějších postav.

Hlavním úkolem mé diplomové práce bylo zaznamenat tento Irvingův přerod z revizionisty v dost možná nejznámějšího popírače holocaustu. Dále pak toto popírání doložit jeho texty a prohlášeními a zároveň názorně ukázat, jak se na základě svého nepřijatelného způsobu zpracování historických podkladů snaží svoje popírání podložit.

Právě způsob, jakým David Irving manipulacemi získává svoje „objevy,“ jej minimálně u obce historiků proslavil stejně jako jeho názory na osobu Adolfa Hitlera a vyhlazování Židů. Svými kolegy byl demaskován jako manipulátor a falzifikátor historického materiálu, proti

čemuž se pokrytecky bránil u soudu, který naprosto oprávněně potvrdil kritiku historiků a z Davida Irvinga učinil usvědčeného manipulátora.

David Irving byl po určitou část své kariéry opravdu některými historiky považovaný za zodpovědného a důvěryhodného badatele. Tato pozice se po prokázání, jak nakládá s archiváliemi, rozplynula. Lživé interpretace, citování mimo kontext a zatajování informací, které vyvracejí jeho tvrzení. Toho všeho se David Irving ve svých knihách prokazatelně dopouštěl. K tomu je potřeba dodat, že navíc obhajoval a dál nekriticky šířil podobné práce dalších popíračů, jejichž myšlenky převzal a dál rozpracoval naprosto proti svým ranějším tvrzením, že se spoléhá pouze na svůj vlastní výzkum.

Největšího „věhlasu“, i když v negativním smyslu slova, dosáhl na přelomu letopočtu, když žaloval profesorku Lipstadtovou za její tvrzení, která byla očividně pravdivá. Toto pokrytectví Davidu Irvingovi nikterak nepřekáželo a soudní spor využil k předložení svých argumentů, které byly pod tíhou důkazů znovu vyvráceny. Tento soud byl průlomem v popírání holocaustu, protože naprosto vyvrátil argumenty, kterými se popírači holocaustu snaží dokládat svoje lži. Bohužel, nikterak jim to nebrání, aby v tom pokračovali.

Výjimkou není ani David Irving. Po soudním přelíčení „přehodnotil“ některá ze svých tvrzení, ale i nadále zůstává přinejmenším velice kontroverzní osobou. Pořádá zájezdy po místech s nacistickou minulostí, během kterých nadále vychvaluje Adolfa Hitlera a pořádá revizionistické přednášky, na kterých nadále hlásá „pravou historii“. Na svých webových stránkách draží nacistické upomínkové předměty včetně domnělých Hitlerových vlasů a kostí a nadále podporuje různá neonacistická uskupení napříč kontinenty. Názor na holocaust změnil do té míry, že dle vlastních slov jej nepopírá, pouze ho analyzuje. To jinými slovy znamená, že počet obětí holocaustu i nadále považuje za neadekvátní a stále bagatelizuje zapojení Hitlera do celého procesu vyhlazování.

Podle mého názoru David Irving mění postoje podle toho, jakého sluchu mu dopřává veřejné mínění. Dokud bude zastáncem revizionistických názorů, které minimalizují zlo, které po sobě zanechala nacistická okupace a naopak za zločince bude označovat Spojence, nemyslím si, že se v jeho myšlenkových pochodech cokoliv změnilo, ačkoliv David Irving tvrdí pravý opak. Názor na holocaust změnil tolikrát, že by nemělo kohokoliv překvapit, kdyby přišel s nějakou další, promyšlenější verzí toho, jak celou tragédií, která postihla evropské Židy, zpochybnit.

David Irving byl a je považovaný za jednoho z nejnebezpečnějších soudobých popíračů holocaustu. Zná historii, zná fakta, čerpá z archivních materiálů, a přesto mu nečiní žádný problém zformulovat na jejich základě scestné teorie. V současné době, kdy se náš svět ocitl nejen v hospodářské, ale i morální krizi, zřejmě bude přibývat těch, kteří budou Davidu Irvingovi a dalším jemu podobným, dopřávat sluchu. To je podle mého názoru největší nebezpečí, které vyplývá z popírání holocaustu. Lidem jako David Irving nevyhovuje současný řád světa a pomocí svých politicky motivovaných manipulací se snaží rehabilitovat ideu, která tu již jednou v dějinách byla. Ideu, která stála život desítky milionů lidí bez rozdílu rasy a náboženství.

Popírání holocaustu není pouze záležitostí týkající se Židů, protože konečné důsledky, které by vyplynuly z překrucování kolektivní paměti lidstva, by ovlivnily úplně všechny. Vzhledem k letům, která již uplynula od konce druhé světové války, budou mít popírači holocaustu vzhledem k přirozenému úbytku přeživších osob svou působnost stále lehčí. Proto je zapotřebí uchovat odkaz holocaustu v pravdivé formě pro budoucí generace.

8 Seznam použité literatury a pramenů

Tištěné zdroje:

Arendt H., *Původ totalitarismu I-III.*, Praha, Oikoymenh, 1996

Bible: Písmo svaté Starého a Nového zákona (včetně deuterokanonických knih): český ekumenický překlad, Praha, Česká biblická společnost, 2001

Bramsted E. K., *Hitler's War by David Irving – Review*, International Affairs (Royal Institute of International Affairs 1944-), Vol. 54, No. 2 (Apr.,1978), p. 316-318

Dworková D., Van Pelt R. J., *Osvětím: 1270 až současnost*, Praha, Argo, 2006

Eaglestone R., *Postmodernismus a popírání holocaustu*, Praha, Triton, 2005

Evans R. J., *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*, Praha, Slovart, 2011

Gesenius W., *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*, Oxford, Clarendon Press, 1951

Hilberg R., *Pachatelé, oběti diváci: židovská katastrofa 1933-1945*, Praha, Argo, 2002

Irving D., *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933 – 1945*, Brno, Books, 1998

Irving D., *Norimberk: Poslední bitva*, Praha, Naše vojsko, 2009

Irving D., *Zkáza Drážďan: Hrůzyplná výpověď o jedné z nejzhoubnějších a nejkontroverznějších epizod ve válečných dějinách*, Olomouc, Votobia, 1997

Knopp G., *Uchopení moci*, Praha, Ikar, 2010

Kryl M., *Rasismus, antisemitismus, holocaust*, Ústí nad Labem, Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011

Laqueur W., *Mění se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*, Praha, Nakladatelství Lidové noviny, 2007

Lipstadt D. E., *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*, Praha, Epoque, Občanské sdružení SPHV, 2006

Lipstadt D. E., *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*, Praha, Paseka, 2006

Messadié G., *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*, Praha, Práh, 2000

Moravcová D., *Výmarská republika: problémy demokracie v Německu 1918 – 1932*, Praha, Karolinum, 2006

Müller H., *Dějiny Německa*, Praha, Nakladatelství Lidové noviny, 2001

Roberts A., *Ve vichru války: dějiny druhé světové války v novém pohledu*, Voznice, Leda, 2010

Shirer W. L., *Vzestup a pád třetí říše: dějiny nacistického Německa*, Brno, L. Marek, 2001

Showalter D. E., *Hitler's War by David Irving – Review*, The American Historical Review, Vol. 82, No. 5 (Dec., 1977), p. 1281

Waite G. L., *The War Path: Hitler's Germany, 1933 – 1939 by David Irving – Review*, The American Historical Review, Vol. 84, No. 4 (Oct., 1979), p. 1082-1083

Internetové zdroje:

Adolf Hitler's Final Political Testament, Stein S. D., www.ess.uwe.ac.uk, /12. 10. 1998/, citováno dne 20. 4. 2012, dostupné z: <http://www.ess.uwe.ac.uk/documents/poltest.htm>

Adolf Hitler, Frankl M., www.holocaust.cz, /26. 9. 2011/, citováno dne 26. 3. 2012, dostupné z: <http://www.holocaust.cz/cz/history/people/hitler>

Angry scenes greet Oxford debate, www.bbc.co.uk, /27. 11. 2007/, citováno dne 19. 4. 2012, dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/england/oxfordshire/7114343.stm

Antisemitismus, www.holocaust.cz, /25. 1. 2012/, citováno dne 1. 3. 2012, dostupné z: <http://www.holocaust.cz/cz/history/antisemitism/antisemitism>

Antisemitism, www.ushmm.org, citováno dne 4. 3. 2012, dostupné z: <http://www.ushmm.org/wlc/en/article.php?ModuleId=10005175>

Antisemitism, www1.yadvashem.org, citováno dne 4. 3. 2012, dostupné z: <http://www1.yadvashem.org/yv/en/holocaust/about/01/antisemitism.asp>

David Irving, www.adl.org, citováno dne 8. 4. 2012, dostupné z: http://www.adl.org/learn/ext_us/irving.asp

David Irving: Controversial scholar, www.bbc.co.uk, /11. 4. 2000/, citováno dne 25. 4. 2012, dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/709012.stm

David Irving a osvětivská lež, Zeman P., www.holocaust.cz, /26. 9. 2011/, citováno dne 3. 3. 2012, dostupné z: http://www.holocaust.cz/cz/resources/texts/zeman_irving

David Irving claims Poland should be 'grateful' for his Nazi tours, Day M., www.telegraph.co.uk, /22. 9. 2010/, citováno dne 10. 4. 2012, dostupné z:

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/poland/8016624/David-Irving-claims-Poland-should-be-grateful-for-his-Nazi-tours.html>

Hitler comes to power, www.ushmm.org, citováno dne 7. 3. 2012, dostupné z:

<http://www.ushmm.org/outreach/en/article.php?ModuleId=10007671>

Holocaust denier bankrupt, www.bbc.co.uk, /4. 3. 2002/, citováno dne 25. 4. 2012, dostupné z:

http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/1853263.stm

Holocaust denier David Irving sets up Nazi memorabilia website, Moore M., www.telegraph.co.uk, /7. 3. 2009/, citováno dne 10. 4. 2012, dostupné z:

<http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/4951684/Holocaust-denier-David-Irving-sets-up-Nazi-memorabilia-website.html>

Irving admits Holocaust 'mistake', www.bbc.co.uk, /20. 2. 2006/, citováno dne 20. 4. 2012, dostupné z:

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4730832.stm>

Irving's war, www.bbc.co.uk, /12. 4. 2000/, citováno dne 25. 4. 2012, dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/709203.stm

Nejčastější otázky o holocaustu, www.jewishmuseum.cz, citováno dne 17. 4. 2012, dostupné z: <http://www.jewishmuseum.cz/cz/czfaq.htm>

Overview – How Vast was the Crime, www1.yadvashem.org, citováno dne 26. 3. 2012, dostupné z:

<http://www1.yadvashem.org/yv/en/holocaust/about/index.asp>

Pity for this man is out of place, www.spiegel.de, /22. 2. 2006/, citováno dne 19. 4. 2012, dostupné z:

<http://www.spiegel.de/international/0,1518,402404,00.html>

Profile: David Irving, Walker A., www.bbc.co.uk, /20. 2. 2006/, citováno dne 13. 4. 2012, dostupné z:

http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4449948.stm

SS Police State, www.ushmm.org, citováno dne 8. 3. 2012, dostupné z:
<http://www.ushmm.org/outreach/en/article.php?ModuleId=10007675>

The Beginning of the Final Solution – The Wannsee Conference,
 www1.yadvashem.org, citováno dne 26. 3. 2012, dostupné z:
http://www1.yadvashem.org/yv/en/holocaust/about/04/wannsee_conference.asp

The Nazi Terror begins, www.ushmm.org, citováno dne 8. 3. 2012,
 dostupné z:
<http://www.ushmm.org/outreach/en/article.php?ModuleId=10007673>

Third Reich: An Overview, www.ushmm.org, citováno dne 4. 3. 2012,
 dostupné z:
<http://www.ushmm.org/wlc/en/article.php?ModuleId=10005141>

Timeline: David Irving's battles, www.bbc.co.uk, /20. 12. 2006/, citováno
 dne 20. 4. 2012, dostupné z:
<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4720452.stm>

Up to 25 000 died in Dresden's WWII bombing – report, www.bbc.co.uk,
 /18. 3. 2010/, citováno dne 13. 4. 2012, dostupné z:
<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/8574157.stm>

What is Holocaust Denial?, www1.yadvashem.org, citováno dne 3. 3.
 2012, dostupné z:
http://www1.yadvashem.org/yv/en/holocaust/resource_center/faq.asp

Fotografie z přílohy:

Adolf Hitler, dostupné z: <http://vyplaveniny.blog.cz/1002/adolf-hitler-dj-danger>

Joseph Goebbels, dostupné z:
<http://www.nndb.com/people/201/000025126/>

Heinrich Himmler, dostupné z: <http://www.comicvine.com/heinrich-himmler/29-8056/>

Reinhard Heydrich, dostupné z: <http://www.usmbooks.com/images/RETH5.jpg>

Adolf Eichmann, dostupné z: <http://asecondhandconjecture.com/wp-content/uploads/2008/12/eichmann1.jpg>

Deborah E. Lipstadtová, dostupné z: http://www.iraq-war.ru/article_image.php?id=245631

David Irving, dostupné z: <http://www.jailingopinions.com/images/irving/vienna1.jpg>

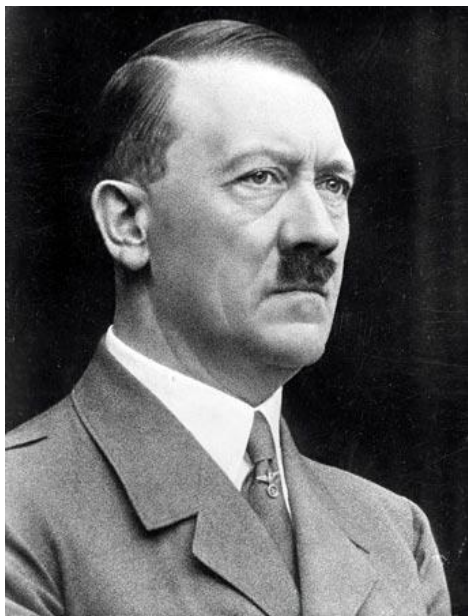
9 Resumé

The main theme of my Diploma thesis focuses on Holocaust Denial of british controversial author David Irving. His main field of writing is history of Third Reich and WW II. He is famous for his claims there was no gas chambers in Auschwitz concentration camp and for saying Hitler hadn't known about Holocaust till late 1943. I'd like to ment some of his well known books like Destruction of Dresden, Hitler's War or Nuremberg: Last Battle.

In the beginning of my thesis I describe Antisemitism like a source of hatred to Jews since ancient times to Nazi Germany and Holocaust. In following chapter I write about Holocaust Denial in general. The main part is dedicated to subscribe whole career of David Irving - since his revisionist beginnings when he was considered to be a promising writer and scholar to reputation of one of the most famous and most dangerous Holocaust Deniar. I use his books to show this turn in his opinions and I use books by WW II historians to show David Irving is wrong in many of his claims. Another chapter is about Irving's trial with american historian Deborah E. Lipstadt. Irving sued her for libel, because she wrote in her book he was a Holocaust Deniar. David Irving lost this trial and was supposed to pay over £ 2 million. Last chapter of this main part and whole thesis as well is about his recent activities.

David Irving is well known for his distortions of history as well. He knows evidences and archives well, but he uses them to claim his own truth by manipulating them. This was the main reason why he sued Lipstadt for libel. He has been convinced that she has damaged his reputation as a historian.

10 Přílohy

Adolf Hitler³³⁴

Joseph Goebbels³³⁵

Heinrich Himmler³³⁶

Reinhard Heydrich³³⁷

³³⁴ <http://nd03.jxs.cz>

³³⁵ www.nndb.com

³³⁶ <http://media.comicvine.com>

³³⁷ www.usmbooks.com

Adolf Eichmann³³⁸

Deborah E. Lipstadtová³³⁹

³³⁸ <http://asecondhandconjecture.com>

³³⁹ www.iraq-war.ru

David Irving³⁴⁰

Hitlerův proslov v Reichstagu z 30. ledna 1939:

„Ve svém životě jsem byl často prorokem a obvykle jsem za to sklídl posměch. Dnes budu zase jednou prorokem: má-li se mezinárodním židovským finančníkům v Evropě i mimo ni opět podařit vehnat národy do světové války, pak výsledkem nebude bolševizace celé Země a tím vítězství Židovstva, ale likvidace židovské rasy v Evropě.“³⁴¹

Dětská říkánka pro Irvingovu dceru. Součástí archivního materiálu Davida předaného k soudnímu prozkoumání:

*„I am a Baby Aryan
Not Jewish or Sectarian
I have no plans to marry an
Ape or Rastafarian.“³⁴²*

³⁴⁰ www.jailingopinions.com

³⁴¹ Roberts A., Ve víchru války, str. 265

³⁴² David Irving, www.adl.org